Všeobecná agenda

KÓPIA

Všeobecná agenda

Predmet	
Text	Združenie domových samospráv týmto podľa §19 ods.1 Správneho poriadku v písomnej podobe dopĺňa podania urobené v elektronickej podobe (mailová komunikácia uvedená v prílohe) a to doložením týchto podaní autorizovaných kvalifikovanou elektronickou pečaťou podľa zákona o e-governmente č.305/2013 Z.z.; čím je v zmysle §40 ods.4 Občianskeho zákonníka zachovaná ich písomná forma; podľa §23 zákona o e-governmente je týmto preukázaná autorizácia elektronickej komunikácie ako aj oprávnenie konať v mene právnickej osoby. Rozhodnutie ako aj ostatné písomnosti žiadame v zmysle §25a Správneho poriadku a §17 ods.1 zákona o e-governmente doručovať výhradne len do elektronickej schránky nášho združenia na ústrednom portáli verejnej správy slovensko.sk; listiny v papierovej forme poštou nedoručovať. S pozdravom, -- Združenie domových samospráv Marcel Slávik, predseda sídlo: Rovniankova 14 | P.O.BOX 218 | 851 02 Bratislava office: Námestie SNP 13/B | 841 01 Bratislava +421 907 901 676 www.samospravydomov.org www.enviroportal.org www.climaterealityproject.com

Číslo spisu	Por.č.záznamu	Číslo záznamu	Typ záznamu	Forma originálu
OU-RV-OSZP-2024/007801	017	0028917/2024	Externý doručený záznam	hodnoverná elektronická

eia@samospravydomov.org

Od:	eia@samospravydomov.org
Odoslané:	piatok 6. septembra 2024 20:49
Komu:	OSZP.RV@MINV.SK
Kópia:	zds-mailing-list@googlegroups.com
Predmet:	OU-RV-OSZP-2024/007800-015 (EIA: VN v lokalite Železnička)
Prílohy:	rozhodnutie-pred-nadobudnutim-pravoplatnosti-vn-zeleznicka_2024-pdf-1.pdf

Odvolanie voči rozhodnutiu Okresného úradu Rožňava č. OU-RV-OSZP-2024/007800-015

Podľa čl.2 ods.2 Ústavy SR *„Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“* pričom na výklad a uplatňovanie zákonných ustanovení je nutné aplikovať teleologický výklad podľa čl.152 ods.4 Ústavy SR *„Výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.“*. Pre aplikáciu uvedených ústavných ustanovení je možné vychádzať z rozhodnutí Ústavného súdu SR:

- *„Ústavný súd na tomto mieste pripomína svoju stabilizovanú judikatúru odkazujúcu na zásadu ústavne konformného výkladu (čl. 152 ods. 4 ústavy), podľa ktorej v záujme dodržania a ochrany základných práv je potrebné v niektorých prípadoch upustiť od doslovného jazykového alebo formalistického výkladu a zvoliť výklad zaručujúci ochranu základných práv. Viazanosť orgánov verejnej moci zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení, pretože limitácia orgánov verejnej moci zákonom nepredstavuje iba viazanosť orgánov verejnej moci textom, ale aj zmyslom a účelom zákona v záujme ochrany nielen zákonnosti, ale aj ústavnosti.“*
  (III.ÚS 341/07)
- *„...k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy.“*
  (III. ÚS 295/2017)

Zásada legality konania sa prejavuje presvedčivosťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom správny orgán uvedie právne, logické ale aj systematické úvahy, ktoré použil pri rozhodovaní a to tak, aby sa zrozumiteľne naviazali správne úvahy úradu s výrokom rozhodnutia. Nezrozumiteľné odôvodnenie alebo odôvodnenie preukazujúce úvahy mimo zákonný rámec svedčia o porušení zásady legality konania a predstavujú materiálny základ a dôvod nezákonnosti. Možno pri tom vychádzať z účelu odôvodnenia rozhodnutia podľa rozsudkov Najvyššieho súdu SR:

- *„Nie je úlohou správneho súdu chrániť kabinetný výkon verejnej moci na strane žalovaného správneho orgánu pred verejnou kontrolu jeho pochybení.“*
  (II. ÚS 522/2021)
- *„Ďalšou obsahovou náležitosťou rozhodnutia je jeho odôvodnenie, ktoré plní niekoľko funkcií. Predovšetkým má presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia musí správny orgán reagovať na dva okruhy problémov: na skutkové okolnosti a právne posúdenie veci. Za skutkové okolnosti treba považovať najmä skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené, a ich právny význam. Ďalej treba uviesť, aké dôkazy boli vykonané, ako ich ho dnotí správny orgán, prečo neboli vykonané niektoré navrhované dôkazy a napokon, ako sa sp rávny orgán vyrovnal s námietkami účastníkov.“*
  (2 Sžo 81/2007)

záznamu Forma originálu
rný doručený záznam hodnoverná elektronická

Po naštudovaní odôvodnenia sme identifikovali nasledovné nezrozumiteľné resp. nezákonné úvahy prvostupňového úradu:

1) Podmienky rozhodnutia nie sú podmienkami ako ich predpokladá druhá veta §29 ods.13 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a nezabezpečujú účel podľa §2 písm.d zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie.

   Výrok rozhodnutia je pri tom jadro celého rozhodnutia, ktoré konštituuje konkrétne právne povinnosti navrhovateľa; avšak uložené podmienky to nespĺňajú nakoľko žiadnym spôsobom nezasahujú do právneho stavu navrhovateľa uložením nových právnych povinností. Podmienky sú len všeobecnou parafrázou požiadavok vyplývajúcich z iných právnych predpisov, ktoré je navrhovateľ povinný dodržiavať tak či tak a preto ich uloženie nemení právny stav navrhovateľa a preto ich nie je možné považovať za podmienky podľa §29 ods.13 v spojení s §2 písm.d zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie.

   Zákon používa termín *„podmienky rozhodnutia zo zisťovacieho konania“* a *„opatrenia zabraňujúce alebo zmierňujúce znečistenie alebo poškodenie životného prostredia“* ako synonymá a preto napadnuté rozhodnutie nemá túto náležitosť ani len podľa gramaticko-sémantického výkladu zákona, ale ani podľa logického či teleologického.

   Výrok rozhodnutia musí byť jasný, overiteľný, zrozumiteľný a preskúmateľný. Takýmito podmienky napadnutého rozhodnutia nie sú; uložené podmienky ani nie sú opatreniami podľa §2 písm.d zá

   Opatrenia musia byť konkrétne, jasné a vykonateľné; musí byť zrejmé aké identifikované negatívne vplyvy sa tou-ktorou podmienkou eliminujú či zmierňujú. To pri uložených podmienkach nie je jasné a ani v odôvodnení nie je uvedené naviazanie konkrétnych negatívnych vplyvov na konkrétne podmienky/opatrenia. Uložené podmienky majú charakter všeobecných odporúčaní, ktorých splnenie nebude možné overiť.

2) Najzávažnejším nedostatkom rozhodnutia je, že nevyhodnotil najvýznamnejší vplyv navrhovanej činnosti, ktorý nespočíva v dopadoch realizačnej fázy (následky stavebnej činnosti na okolie) ale vo zmene vodných pomerov, číže vplyve na útvary povrchových a podpovrchových vôd.

   Podľa odôvodnenia rozhodnutia na 16.strane rozhodnutia *„Podstatou navrhovanej činnosti je ovplyvniť vodné pomery sledovaného územia tak, aby nedochádzalo, resp. sa eliminovalo negatívne pôsobenie povodní a dažďovej prívalovej vlny na územia pod umiestnením navrhovanej činnosti. Zadržaním vody vo vodnej nádrži dôjde k zvlhčeniu dotknutého územia. Nádrž bude umiestnená tak, aby mohla akumulovať odtekajúcu vodu počas povodní na vodnom toku Krásnohorský potok a transformovať povodňovú vlnu, ako aj nadlepšovať prietok riadeným vypúšťaním do vodného útvaru počas suchého leta. Vybudovaná malá vodná nádrž tiež pozitívne prispeje k zvýšeniu hladiny podzemnej vody v území.“*

   Najvýznamnejší vplyv je teda subsumovateľný pod kritérium č.II.4.1 prílihy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie *„pri zisťovacom konaní sa musí vziať do úvahy environmentálna citlivosť oblasti, ktorá bude pravdepodobne zasiahnutá navrhovanou činnosťou s prihliadnutím najmä na únosnosť prírodného prostredia, najmä ak ide o vodné útvary“*

   Spôsob akým sa vyhodnocuje tento vplyv podľa vyššie citovaného kritéria je predmetom samostatnej Smernice EÚ č.2000/60/ES o vodách, ktorá bola transponovaná do vnútroštátneho právneho poriadku v podobe §16a vodného zákona. Ustanovenie §16a vodného zákona v ods.3 definuje odborný podklad, na základe ktorého sa v povoľovacej fáze vydáva buď výnimka z dosahovania environmentálnych cieľov ochrany vôd (§16 ods.10) alebo sa záväzným stanoviskom overuje, že projekt nemá negatívne vplyvy v tomto smere (§16a ods.1). Týmto odborným podkladom je odborné stanovisko Výskumného ústavu vodného hospodárstva (VÚVH), ktoré je jedinou poverenou osobou tieto odborné podklady spracúvať.

   Nakoľko účelom a cieľom procesu EIA je podľa §2 písm.e zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie *„získať odborný podklad na schválenie strategického dokumentu a na vydanie rozhodnutia o povolení činnosti podľa osobitných predpisov.“*, potom bolo potrebné zabezpečiť toto odborné stanovisko ako podklad zisťovacieho konania, nakoľko len ono je zákonom predpokladaným spôsobom ako sa zistí skutkový stav úplne a presne.

Hoci §16a ods.4 vodného zákona predpokladá možné odpustenie odborného posudku, toto odpustenie je možné len v prípade spracovanej projektovej dokumentácie stavby na úrovni DSP a je možné až v stupni územného konania ako súčasť procesného postupu pri vydávaní záväzného stanoviska podľa §16a ods.1 vodného zákona, kedy aj z projektovej dokumentácie stavby vyplýva, že nemôže ovplyvňovať vodné útvary. Odpustenie teda nie je možné odpustiť v stupni zisťovacieho konania a už vôbec nie pre stavbu, ktorej účelom a hlavným environmentálnym vplyvom je práve zmena vodných pomerov a ovplyvnenie vodných útvarov a teda v povoľovacom konaní sa bude vyžadovať výnimka z ochrany alebo potvrdenie na základe odborného posudku. A keďže účelom účelom zisťovacieho konania je zabezpečiť práve odborný podklad pre následné územné konanie a teda jeho účelom je aj zabezpečiť aj odborný posudok podľa §16a ods.3 vodného zákona. Podmienky na uplatnenie tohto odpustenia teda nie sú v prípade zisťovacieho konania splnené ani formálne ale hlavne ani nie účelom a cieľom, ktorý právne predpisy sledujú a tým je opísanie environmentálnych vplyvov na vody, ktoré sú v tomto prípade predpokladané.

Absencia odborného posudku podľa §16a ods.3 vodného zákona je takým nedostatkom zistenia neúplného a presného skutkového stavu, že nie je možné vyhodnotiť hlavný environmentálny vplyv, ktorým je vplyv na vodné útvary, ktoré sú predmetom kritéria č.II.4.1 prílohy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a rozhodnutie, ktoré nevyhodnotí najvýznamnejší environmentálny vplyv je nutne neúplné aj nezrozumiteľné a preto vecne nesprávne a nezákonné.

3) Pochybenie spočívajúce v nezabezpečení odborného posudku VÚVH podľa predchádzajúceho odseku je aj porušením zásady materiálnej rovnosti podľa §3 ods.5 správneho poriadku *„rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely“*.

Odkazujeme týmto na právoplatné rozhodnutie Okresného úradu Bánovce nad Bebravou, kedy v prípade rovnakého žiadateľa (LESY SR) bolo už v obdobnej veci rozhodnuté tak, že pre rozhodnutie zo zisťovacieho konania pre obdobný zámer budovania lesnej vodnej nádrže je podstatným podkladom práve odborný posudok VÚVH. Po vypracovaní odborného posudku VÚVH sa ukázalo, že bol rozhodujúci čo do uloženia podmienok, ktorými sa zabezpečuje súlad s environmentálnymi cieľmi Smernice o vodách a vnútroštátnych právnych predpisov týkajúcich sa ochrany vôd a to do takej miery, že bez jeho zabezpečenia a uloženia týchto podmienok by projekt už environmentálne ciele Smernice o EIA ale ani vnútroštátnych právnych predpisov nespĺňal a nesmel by byť povolený.

V zmysle §3 ods.5 správneho poriadku je orgán verejnej moci povinný pri odklone od ustáleného spôsobu rozhodovania povinný zdôvodniť dôvody tohto odklonu, čo úrad v tomto prípade neurobil a nezdôvodnil prečo zabezpečenie odborného posudku VÚVH pre rozhodnutie vo veci nepožadoval. Tento odklon od ustálenej rozhodovacej praxe úrad žiadnym spôsobom nevysvetlil a preto je absencia odborného posudku nepochopiteľná a nezrozumiteľná aj v kontexte ustálenej rozhodovacej praxe správnych orgánov a povinnosti aj tunajšieho úradu rozhodovať v súlade s touto praxou alebo tento odklon vysvetliť.

4) Podľa §20a písm.a zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie *„Rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní a záverečné stanovisko okrem všeobecných náležitostí rozhodnutia obsahuje odôvodnenie rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní podľa § 29 ods. 13“*

Citovaným ustanovením zákona sa úrad posudzovania vplyvov na životné prostredie dôsledne neriadil.

Záver odôvodnenia obsahuje všeobecné tvrdenie *„Predpokladané vplyvy navrhovanej činnosti na životné prostredie sú v predkladanom zámere navrhovanej činnosti uvedené a sú prijaté adekvátne opatrenia na minimalizovanie vplyvov. Do výroku rozhodnutia boli zapracované podmienky, ktoré vyplynuli z jednotlivých pripomienok a podmienok dotknutých subjektov. OÚ Rožňava všetky doručené pripomienky počas zisťovacieho konania preskúmal, relevantné a opodstatnené pripomienky premietol do výroku rozhodnutia. Pripomienky, ktoré nemajú vplyv na posudzovanie predloženého zámeru náležite odôvodnil v odôvodnení tohto rozhodnutia. Zo všetkých doručených stanovísk resp. vyjadrení je zrejmé, že ani jeden z účastníkov zisťovacieho konania nežiadal predloženú navrhovanú činnosť posudzovať. Pri posudzovaní zámeru navrhovanej činnosti použil OÚ Rožňava aj kritériá pre rozhodovanie podľa Prílohy č. 10 k zákonu o posudzovaní.“*

Napadnuté rozhodnutie tak neobsahuje vlastnú úvahu správneho orgánu o tom, ktoré kritériá podľa prílohy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie použil, ako ich použil a aký vplyv uplatňované kritériá mali na výrok rozhodnutia v jeho oboch častiach.

Namiesto zdôvodnenia a úvahy o použití kritérií podľa prílohy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie úrad uviedol v odôvodnení rozsiahle plagiátorské prekopírovanie súvislých častí zámeru, čím zastiera absenciu použitia vlastnej správnej úvahy. Plagiátorské okopírovanie zámeru sa v odôvodnení rozhodnutia začína textom na str.3 rozhodnutia

„Opis technického a technologického riešenia:
Cieľom stavby je vybudovanie vodnej nádrže, ktorá bude zabezpečovať zadržiavanie vody.“

a končí textom na str.12 rozhodnutia

„... Popisovaná činnosť nebude mať taký vplyv, ktorý by vytvoril novú preťaženú lokalitu, t.j. takú, kde sa koncentrujú nepriaznivé účinky aktivít s dopadom na zdravie obyvateľstva, alebo zložky životného prostredia.“

Rovnako aj opis zámeru je plagiátorským okopírovaním obsahu zámeru; preto všetky skutkové tvrdenia o vplyvov zámeru na životné prostredie nie sú vyhodnotením vplyvov zo strany úradu a teda rozhodnutie iba predstiera výkon verejnej moci.

Na zastretie plagiátorstva a nevykonania vlastného hodnotenia zámeru úradom sa zneužíva skutočnosť, že štruktúra zámeru podľa prílohy č.8a alebo podľa prílohy č.9 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie vymedzuje obsahové náležitosti a štruktúru zámeru tak, že svojimi názvami korešpondujú s kritériami podľa prílohy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Uvedené slúži k tomu, aby sa navrhovateľ zameral na relevantné skutočnosti a súčasne aby úrad mohol dostatočne ľahko tieto vplyvy vyhodnocovať a rozhodnúť o nich.

V žiadnom prípade však nemožno súhlasiť s tým, že úrad sa dostatočne venoval vyhodnocovaniu vplyvov na životné prostredie ak je odôvodnenie rozhodnutia v časti vyhodnotenia vplyvov na životné prostredie redukované na plagiátorský kompilát okopírovaných súvislých celkov zámeru bez vlastných úvah úradu. V danom prípade nejde len o absenciu náležitosti odôvodnenia rozhodnutia resp. jeho formalistické uvedenie – ide o podstatný materiálny nedostatok vyhodnotenia vplyvov na životné prostredie samotným úradom.

Úrad posudzovania vplyvov na životné prostredie fakticky na svoju úlohu abdikoval a jej vykonávanie predstieral tým, že nekriticky a bez odborného skúmania prebral tvrdenia navrhovateľa.

Keďže podľa §29 ods.3 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie sa jadro rozhodnutia zakladá na vyhodnotení kritérií podľa prílohy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, podstata odôvodnenia musí zrozumiteľne, logicky a v súlade so zákonom zdôvodniť ktoré kritériá boli použité pri rozhodovaní a ako boli uplatnené lebo len tak sa dá naviazať znenie zámeru prostredníctvom úvah odôvodnenia rozhodnutia na výrok rozhodnutia. Bez takéhoto logického kauzálneho naviazania (kauzálny nexus) je napadnuté rozhodnutie nezrozumiteľné.

Priamy následkom uvedeného je nezrozumiteľnosť rozhodnutia, nakoľko nie je zrejmé ani na základe ktorých presne kritérií úrad vo veci rozhodol a na základe akých kritérií identifikoval najväčšie vplyvy zámeru a ako k nim priradil príslušné podmienky rozhodnutia, ktoré mali tieto vplyvy zmierňovať. Prinajlepšom sa dá situácia opísať tak, že okresný úrad konvalidoval zámer ako celok čím sám seba uviedol do role štatistu a nie orgánu verejnej moci, ktorý vo veci rozhoduje.

5) Navrhovateľ (ako účastník konania a súkromná spoločnosť hoci vo vlastníctve štátu) vystupovala v pozícii tzv. absolútneho oponenta zainteresovanej verejnosti, t. j., s vyjadreniami, pripomienkami a návrhmi ZDS ako zainteresovanej verejnosti a priori nesúhlasil a apriori ich negoval doplňujúcou informáciou. Ak má jeden z účastníkov konania postavenie absolútneho oponenta, nesmie sa stať, aby sa správny orgán priklonil na stranu tohto oponenta, bez odôvodnenia prevzal jeho argumentáciu, bez odôvodnenia odmietol argumenty druhej strany a aby svoje úradné úkony podmieňoval iba argumentáciou tohto oponenta. Dotknutý orgán týmto stráca svoju nestrannosť. ZDS tak nemal jedného oponenta, ale dvoch absolútnych oponentov. Jedným z nich sa stal

dotknutý orgán tým, že vyhodnotenie pripomienok ZDS priamo odkazuje na doplňujúcu informáciu navrhovateľa, čím ich zahŕňa do svojho obsahu bez toho aby zdôvodnil takýto absolútny príklon k stanoviskám navrhovateľa.

Takáto úvaha správneho orgánu svedčí o zaujatosti (predpojatosti) ale aj o porušení zásady procesnej rovnosti podľa §4 ods.2 správneho poriadku.

Spôsob akým sa správny orgán vysporiadava s vyjadreniami ZDS je možné interpretovať aj ako absenciu vlastnej voľnej úvahy pri hodnotení pripomienok ZDS, čo je podľa §47 ods.3 správneho poriadku obligatórna náležitosť rozhodnutia a preto je rozhodnutie úradu nezrozumiteľné a nie je zrejmé, čo si úrad o pripomienkach ZDS myslí okrem toho, že nekriticky súhlasí s navrhovateľom.
Uvedená námietka absolútneho príklonu k tzv. absolútnemu oponentovi je právne významná aj z toho dôvodu, že odborná diskusia medzi navrhovateľom a zainteresovanou verejnosťou nebola námietkovým konaním, v ktorom mal úrad vystupovať ako arbiter, ale bola predmetnom odbotnej diskusie a vzájomného vyjasňovania si pozícii, čo je v skutočnosti predmetom vykonania konzultácie.

Okresný úrad teda pochybil hneď dvojnásobne – 1. tým, že nevykonal konzultáciu podľa §63 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a to ani písomne ale ani ústne a 2. tým, že absenciu konzultácie nahradil vlastným arbitrážnou úvahou, ktorou na seba svojvoľne prevzal úlohu odborného „rozhodcu“, hoci na to nemal zákonné zmocnenie a súčasne táto vec mala byť predmetom odbornej diskusie medzi navrhovateľom a účastníkmi konania.

Spôsobom rozhodnutia úradu sa porušili nielen právne predpisy ale fakticky sa aj uprelo právo zainteresovanej verejnosti podľa čl.6 ods.4 Aarhuského dohovoru, kedy spoluúčasť na rozhodovaní o finálnej podobe projektu bola nahradená svojvoľnou arbitrážnou úvahou úradu.

Ide teda o aplikáciu §47 ods.3 správneho poriadku, ktorým sa obchádza ustanovenie §63 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie; úkon, ktorým sa zákon obchádza či nenapĺňa je nulitný a absolútne neplatný (absolútna neplatnosť je právny terminus technicus). Ide navyše o použitie správneho poriadku v rozpore so *zásadou subsidiarity* či zásadou *lex specialis derogat lege generalis*.

6) Podľa §63 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie *„(1) Príslušný orgán pri posudzovaní vplyvov strategických dokumentov alebo navrhovaných činností alebo ich zmien zabezpečí vykonanie konzultácií s povoľujúcim orgánom alebo schvaľujúcim orgánom, rezortným orgánom, dotknutým orgánom, dotknutou obcou a dotknutou verejnosťou, ktorá má možnosť zúčastniť sa konzultácií počas celého procesu posudzovania vplyvov. (2) Obsahom konzultácií medzi navrhovateľom, obstarávateľom a ostatnými subjektmi procesu posudzovania vrátane verejnosti môžu byť najmä a) doplňujúce informácie o strategickom dokumente a navrhovanej činnosti, b) informácie o možných vplyvoch strategického dokumentu a navrhovanej činnosti na životné prostredie vrátane zdravia, c) vzájomné oboznámenie sa so stanoviskami, d) doplnenie alebo upresnenie navrhovaných opatrení, e) obsah a rozsah poprojektovej analýzy. (3) Príslušný orgán uvedie výsledky konzultácií v odôvodnení rozhodnutia zo zisťovacieho konania podľa § 7 a 29 a v záverečnom stanovisku podľa § 14 a 37.“*

Úrad teda mal procesne zabezpečiť vykonanie konzultácie podľa §63 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Keďže v dôsledku znenia §64 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie sa pôsobnosť správneho poriadku na zabezpečenie konzultácie nevylučuje, je nutné na zabezpečenie konzultácie subsidiárne a primerane použiť ustanovenia správneho poriadku.

V prvom rade to znamená, že úrad bol povinný podľa §3 ods.2 správneho poriadku informovať o vykonaní konzultácie, o zvolenej forme konzultácie ako aj o procesno-formálnom zabezpečení konzultácie, lebo bez takéhoto poučenia sa ani právne vzdelanému človeku neobjasnilo, ako bude konzultácia zabezpečená.

Všeobecné inštitúty správneho poriadku sa bez ďalšieho (teda najmä bez poučenia podľa predchádzajúceho odstavca) nedajú považovať za zabezpečenie konzultácie a to z dôvodu, že konzultácia je osobitný inštitút, ktorým sa realizuje prvý a druhý pilier Aarhuského dohovoru (prístup k informáciám a prístup k spolurozhodovaniu o zámere) a teda adresátmi konzultácie sú účastníci konania a dotknuté orgány a dotknuté obce – na rozdiel od všeobecných inštitútov správneho poriadku, ktorými sa zabezpečuje dokazovanie

v správnom konaní.

Konzultáciu – hoci tiež obsahuje vyjadrene zúčastnených k projektu – nie je možné redukovať len na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, ide o nesprávny výklad na základe sémanticky nesprávneho gramatického výkladu vnútroštátnych právnych predpisov.

Súčasne bez poučenia podľa §3 ods.2 správneho poriadku nie je možné tvrdiť, že si úrad splnil poučovaciu povinnosť a povinnosť súčinnosti s účastníkmi konania dostatočným spôsobom vzhľadom k osobitným ustanoveniam zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie ako aj vo vzťahu k Aarhuskému dohovoru a Smernici o EIA ktorú uplatňoval v rozpore so základnými interpretačnými pravidlami založenými na právnej sile uplatňovaných právnych predpisov.

Úrad na exkulpáciu svojho postupu použil úvahu *„OÚ Rožňava nepovažoval za potrebné zvolať konzultácie podľa § 63 zákona o posudzovaní, nakoľko vyhodnotil podklady zhromaždené v rámci vykonaného dokazovania za dostatočné a na základe nich bolo možné vydať rozhodnutie v merite veci.“*

Táto úvaha je vecne nesprávna a v rozpore s so znením a účelom konzultácie podľa §63 ods.1 zákona o posudzovaní vpluvov na životné prostredie podľa ktorého *„príslušný orgán pri posudzovaní vplyvov strategických dokumentov alebo navrhovaných činností alebo ich zmien zabezpečí vykonanie konzultácií s povoľujúcim orgánom alebo schvaľujúcim orgánom, rezortným orgánom, dotknutým orgánom, dotknutou obcou a dotknutou verejnosťou, ktorá má možnosť zúčastniť sa konzultácií počas celého procesu posudzovania vplyvov“*. Keďže zisťovacie konanie je jedným zo stupňov posudzovania vplyvov na životné prostredie (druhý stupeň posudzovania je hodnotenie vplyvov podľa §30 a násl. Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie), ktoré je ukončené meritórnym rozhodnutím popisujúcim a vyhodnocujúcim tieto vplyvy, tak povinnosť zabezpečiť konzultácie sa týka aj zisťovacieho konania, ktoré končí výrokom o ďalšom neposudzovaní.

Z uvedeného zároveň vyplýva, že povinnosť zabezpečiť konzultácie sa netýka len zabezpečenia dostatočných podkladov pre rozhodnutie úradu ale aj pre zabezpečenie možnosti zainteresovanej verejnosti zúčastniť sa na konzultácii (písomne alebo ústne).

Podľa čl.6 ods.5 Smernice o EIA *„Podrobné pravidlá pre informovanie verejnosti, napríklad vyvesením oznamov v určitom okruhu alebo zverejnením v miestnej tlači, a konzultácie s dotknutou verejnosťou, napríklad písomnými podaniami alebo prostredníctvom verejnej ankety, určia členské štáty. Členské štáty prijmú potrebné opatrenia s cieľom zabezpečiť, aby boli dôležité informácie dostupné pre verejnosť v elektronickej forme aspoň prostredníctvom centrálneho portálu alebo ľahko dostupných prístupových bodov na príslušnej správnej úrovni.“*

Úrad rozhodol teda v rozpore so znením Smernice o EIA a v rozpore so znením §63 ods.1 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie; úrad súčasne rozhodol proti účelu a cieľu Smernice o EIA a proti účelu a cieľu procesu EIA vo vzťahu k zainteresovanej verejnosti.

Pomocným interpretačným kritériom je aj obligatórna náležitosť rozhodnutia a tou je podľa §63 ods.3 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie *„Príslušný orgán uvedie výsledky konzultácií v odôvodnení rozhodnutia zo zisťovacieho konania podľa § 7 a 29 a v záverečnom stanovisku podľa § 14 a 37.“*

Zákon v jednom ustanovení určuje povinnosť zabezpečiť konzultácie úradu, konštituuje právo verejnosti na konzultácie v ktoromkoľvek okamihu procesu EIA a súčasne naväzuje výsledok takejto konzultácie na obligatórnu náležitosť rozhodnutia.

Priamym dôsledkom nevykonania konzultácie je nesplnenie si nielen povinnosti úradu a upretie práv verejnosti, ale aj priamy následkom je materiálny nedostatok napadnutého rozhodnutia v podobe absencie predpísanej náležitosti rozhodnutia.

7) Podľa §64 ods.1 písm.h zákona o posudzovaní vplyvov sa *„na konania podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem zisťovacieho konania podľa § 29, na ktoré sa vzťahujú len ustanovenia o odvolacom konaní“*

Keďže v zisťovacom konaní sa v dôsledku citovaného ustanovenia zákona neuplatňuje ustanovenie §18 a §19 správneho poriadku, pre zrozumiteľnosť rozhodnutia zo zisťovacieho konania je nutné ustáliť skutočný obsah podania ZDS ako zainteresovanej verejnosti, nakoľko ide o podklad rozhodnutia, na ktorý má správny úrad podľa §29 ods.3 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie prihliadať.

Keďže sa neuplatňuje §18 správneho poriadku, uplatňuje sa ustanovenie §35 ods.2 Občianskeho zákonníka, ktorým sa spravuje výklad akýchkoľvek súkromno-právnych úkonov, ktoré vykonávajú právnické či fyzické osoby.

Keďže písomné stanovisko zainteresovanej verejnosti je právny úkon, s ktorým zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie spája následok – a to rozhodnutie, ktoré má na takýto úkon prihliadať - potom je pre zákonné rozhodnutie správne ustáliť, čo je skutočným obsahom takéhoto právneho úkonu zainteresovanej verejnosti a súčasne k čomu smeruje.

Podľa §34 Občianskeho zákonníka *„Právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.“* V danom prípade je rozhodným písomné stanovisko zainteresovanej verejnosti podľa §24 ods.3 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ktoré je všeobecným ustanovením o stanoviskách zabezpečených procesmi EIA. Osobitným ustanovením, ktoré fakticky upravuje všeobecné znenie §23 ods.4 je ustanovenie §29 ods.9 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie upravujúcich stanoviská v prípade zisťovacieho konania o zmene činnosti.

Keďže so stanoviskom verejnosti podľa §23 ods.4 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie sa spája následok a to ovplyvnenie výroku rozhodnutia podľa §29 ods.3 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, potom na výklad takéhoto právneho úkonu je potrebné postupovať podľa §35 ods.2 Občianskeho zákonníka: *„Právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.“*

Ide teda o iný výklad obsahu stanoviska zainteresovanej verejnosti než aký by bol podľa správneho poriadku. Už nie je určujúci len obsah stanoviska na základe jeho gramatického slovného znenia, ale je potrebné subsidiárne tieto slová interpretovať v súlade so skutočnou (nielen písomne prejavenou) vôľou toho, čo právny úkon robil - v danom prípade zainteresovaná verejnosť.

Avšak zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie predpokladá konkrétny postup, ktorým sa má skutočná vôľa objasniť a tým je konzultácia podľa §63 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ktorej účelom je podľa §63 ods.2 písm.c aj *„Obsahom konzultácií medzi navrhovateľom, obstarávateľom a ostatnými subjektmi procesu posudzovania vrátane verejnosti môžu byť najmä vzájomné oboznámenie sa so stanoviskami“* Bez vykonania konzultácie tak nie je možné presne ustáliť skutočný obsah stanoviska a nie je možné ani rozhodnúť vo veci v situácii, keď stanovisko jedného účastníka (navrhovateľa) je v konflikte s vyjadrením iného účastníka (ZDS).

Tým je posilnená aj argumentácia uvedená v odvolacom bode 4), kedy úrad bez konzultácií sa pridal na stranu jedného účastníka bez toho, aby zabezpečil konzultáciu a teda vzájomné oboznámenie sa so stanoviskami (navzájom kolidujúcimi) a ich skutočným obsahom, ktorý mal úrad povinnosť interpretovať nielen podľa ich slovného vyjadrenia (teda podľa obsahu vyjadreného slovami) ale aj podľa skutočnej vôle navrhovateľa a ZDS, ktoré nie sú v rozpore s týmto slovným prejavom.

Ak sa úrad prikláňa k názoru jedného z účastníkov namiesto vlastného nezávislého vyhodnotenia vo veci samej, potom je konzultácia nutná na zabezpečenie objasnenia skutočnej vôle ZDS ako zainteresovanej verejnosti, lebo len tak je možné zákonom predpokladaným spôsobom zabezpečiť právo vyplývajúce z čl.6 ods.4 Aarhuského dohovoru *„Každá Strana umožní včasnú účasť verejnosti v čase, keď sú ešte otvorené všetky možnosti a účasť verejnosti sa môže uskutočniť efektívne.“; podľa čl.6 ods.4 konsolidovaného znenia Smernice o EIA „Dotknutej verejnosti sa poskytnú včasné a účinné príležitosti zúčastniť sa procesov rozhodovania týkajúceho sa životného prostredia uvedených v článku 2 ods. 2 a na tento účel je oprávnená vyjadriť pripomienky a stanoviská, kým sú ešte príslušnému orgánu alebo orgánom otvorené všetky možnosti, predtým ako sa rozhodne o žiadosti o povolenie.“*

Rozhodnutie zo zisťovacieho konania je v systematike právneho poriadku SR tým konaním, kedy sú otvorené ešte všetky možnosti a kedy sa účasť verejnosti dá zabezpečiť efektívne. Ustanovenia §2 písm.e ale aj ustanovenia §24 ods.2 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie jednoznačne stanovujú koncentračnú zásadu pre verejnosť, kedy pripomienky neuplatnené v zisťovacom konaní môžu byť v následnom povoľovacom konaní ignorované (zákonným spôsobom).

Proces zisťovacieho konania upúšťa od komplikovaného procesného postupu predpokladaného vnútroštátnym právnym poriadkom (správnym poriadkom) a nahrádza ho osobitným procesným postupom s osobitnými náležitosťami, ale stále je potrebné zabezpečiť efektívnu účasť verejnosti v čase, keď sú otvorené všetky možnosti a tým časom je zisťovacie konania a čas vyhradený právnym úkonom, ktorými disponuje verejnosť.

Tými úkonmi sú stanovisko podľa §23 ods.4 v spojení s §24 ods.2 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a konzultácia.

Nevykonanie konzultácie je priamo upretím jedného zákonom predpokladaného efektívneho spôsobu presadzovania práv verejnosti, ktoré má priamy vplyv na ustálenie skutočného obsahu a vôle verejnosti v písomnom stanovisku, na ktoré má úrad pri rozhodovaní prihliadať a teda nevykonanie konzultácie je procesným spochybnením vecnej správnosti a teda aj zákonnosti rozhodnutia, ktoré malo na písomné stanovisko verejnosti prihliadať.

Bez vykonania konzultácie sa úrad nutne dopúšťa logického omylu slamenného panáka kedy nahrádza skutočný význam písomného stanoviska bližšie nešpecifikovanou vlastnou interpretáciou a rozhodnutie teda neprihliada na skutočný obsah písomného stanoviska, ktoré je nutní v dôsledku §35 ods.2 Občianskeho zákonníka nutné vykladať podľa skutočnej vôle verejnosti, ktorú bolo možné objasniť v zmysle §63 ods.1 a ods.2 písm.c zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie jedine konzultáciou.

Rozhodnutie tak trpí vadou nezrozumiteľnosti, kedy úrad síce doslovne cituje slovné vyjadrenie písomného stanoviska, ale bez akejkoľvek interpretácie toho, kto stanovisko formuloval mu nepripisuje skutočný význam, ktorý svojou vôľou sledoval ten, kto písomné stanovisko vyhotovil ale len zdanlivý význam na základe slovného vyjadrenia, ktoré je však v kontexte §63 ods.2 písm.c zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v spojení s §35 ods.2 Občianskeho zákonníka nedostatočným ustálením skutočného obsahu vyjadrenia verejnosti.

V spojení s odvolacím bodom 4) následne popiera právo ZDS ovplyvniť povoľovací proces v čase a spôsobom, keď to zákon predpokladá efektívne tým, že sa bez adekvátneho zdôvodnenia prikláňa k navrhovateľovi, čo robí odôvodnenie rozhodnutia ešte svojvoľnejším a nezrozumiteľnejším, lebo nielen že prihliadal na deziterpretované stanovisko, úrad na neho neprihliadal pri svojom rozhodovaní fakticky vôbec lebo sa bez logického zdôvodnenia priklonil na stranu navrhovateľa hoci to formálne odôvodňuje porovnaním obsahu stanoviska ZDS a stanoviska navrhovateľa.

Iným slovom – nevykonanie konzultácií, ktoré je samo o sebe takým porušením právnych predpisov spôsobujúcich nezákonnosť rozhodnutia je len spôsobom akým úplne poprieť význam a právo verejnosti ovplyvniť rozhodovací proces a prihliadať výlučne na záujmy a vyjadrenia navrhovateľa. Nevykonanie konzultácií (samo o sebe spôsobujúce nezákonnosť rozhodnutia) je vlastne len nástrojom ako dokonať invalidáciu zainteresovanej verejnosti a obmedziť jej účasť len na uvedenie písomného stanoviska v rozhodnutí bez toho, aby toto stanovisko malo vplyv na rozhodnutie samé.

8) Podľa §64 ods.1 písm.h zákona o posudzovaní vplyvov sa *„na konania podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem zisťovacieho konania podľa § 29, na ktoré sa vzťahujú len ustanovenia o odvolacom konaní“*

Uvedené ustanovenie nie je možné interpretovať doslovne v tom zmysle, že na zisťovacie konanie sa uplatňuje len §53 až §61 správneho poriadku a žiadne iné. Správny poriadok obsahuje procesné ustanovenia, ktoré nie sú súčasťou ustanovení o odvolaní ale s odvolaním a rozhodnutím o odvolaní bezprostredne a priamo súvisia spôsobom zakladajúcim také vlastnosti rozhodnutia samotného, ktoré sú spojené s právnou istotou takéhoto rozhodnutia. Správny poriadok však obsahuje aj všeobecné ustanovenia zakladajúce základné zásady správneho

konania, ktoré sú univerzálnymi princípmi akéhokoľvek administratívneho postupu orgánu verejnej správy a predstavujú prameň práva ako analogia legis pre osobitné právne predpisy, ktoré priame pôsobenie správneho poriadku vylučujú ale sú vo svojej podstate správnym konaním podľa osobitného právneho predpisu.

Z uvedeného vyplýva, že derogačné ustanovenie §64 ods.1 písm.h zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie nie je možné chápať doslovne ale skôr vo významne *„na zisťovacie konanie sa neuplatňujú všeobecné procesné postupy podľa správneho poriadku ale osobitné prostriedky zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie; na zisťovacie konanie sa však uplatňujú všeobecné zásady správneho konania podľa §3 a §4 správneho poriadku ako racionálny zákonný rámec akéhokoľvek administratívneho postupu orgánov verejnej moci rozhodujúci o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb a ustanovenia správneho poriadku o odvolaní spolu s tými ustanoveniami ktoré s odvolaním a jeho vybavením bezprostredne súvisia ale len v nevyhnutnom rozsahu na zabezpečenie materiálneho ale aj formálneho právneho štátu.* Ide teda o ustanovenia §46 a §47 keďže na neho priamo odkazuje spôsob vybavenia odvolania ako aj iné osobitné ustanovenia zákona posudzovaní vplyvov na životné prostredie a §52 definujúci právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia zo zisťovacieho konania, ktorú zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie osobitne nerieši, ale ju vo viacerých ustanoveniach predpokladá a odvodzuje od nej právne dôsledky.

Aj keď to nie je doslovne uvedené v §64 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, tak úrad je povinný uplatňovať aj §3 či §4 správneho poriadku, ktorý zabezpečuje základné zásady akéhokoľvek administratívneho postupu orgánov verejnej správy zabezpečujúce základné ústavné právo na materiálny právny štát, ktorého súčasťou sú aj legitímne očakávania účastníkov zisťovacieho konania na zabezpečenie naplnenia legitímnych očakávaní. Uvedené ustanovenia §3 a §4 neupravujú konkrétny procesný postup ale upravujú všeobecné zásady administratívneho konania a preto sú uplatniteľné aj v zisťovacom konaní ako analogia legis.

Rovnako hoci to nie je explicitne uvedené v §64, je nutné uplatňovať aj ustanovenia o rozhodnutí podľa §46 a §47 správneho poriadku, nakoľko ustanovujú základné formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia, pričom odvolanie ako opravný prostriedok je naviazaný na skúmanie rozhodnutí a teda sa predpokladá, že ustanovenia §59 a následne o odvolaní sa vzťahujú na náležitosti rozhodnutia, ktoré sa má odvolaním preskúmať. Navyše, samotné ustanovenia §20a zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie explicitne uvádzajú, že rozhodnutie obsahuje všeobecné náležitosti podľa správneho poriadku. Len tak je totiž možné predvídateľne použiť aj samotné ustanovenia o odvolaní, ktoré skúma dôvodnosť odvolania vo vzťahu k vydanému rozhodnutiu a v zmysle §20a zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, sú pre rozhodovanie relevantné náležitosti ako podľa všeobecného právneho predpisu (teda §46 a §47 správneho poriadku) ale aj ďalšie náležitosti podľa zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie.

Rovnako aj právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia je rozhodná vlastnosť rozhodnutí determinujúca okamik, ktorý je rozhodný ako pre plynutie lehôt pre uplatnenie si správnej žaloby voči rozhodnutiu ale aj čo sa týka vykonateľnosti vo vzťahu k nasledovným povoľujúcim konaniam. Preto je nutné uplatňovať aj ustanovenia o právoplatnosti a vykonateľnosti, lebo len tak sa dá zabezpečiť právna istota a predvídateľné následky vydaného rozhodnutia. Pomocným kritériom je tá skutočnosť, že právoplatnosť a vykonateľnosť sa odvodzuje od ustanovení o odvolaní, ktoré sa v zisťovacom konaní použijú a preto je legitímne používať aj ustanovenia o právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorá je na odvolacie konanie priamo nadviazaná hoci to nie je explicitne doslova v §64 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie uvedené.

Toto všetko sú otázky týkajúce sa právnej istoty a legitímnych očakávaní a spôsobu hájenia práv zainteresovanej verejnosti pred inými orgánmi ako je orgán, ktorý rozhodnutie vydal a rozhodnutie spôsobuje značný stav právnej neistoty akým spôsobom bude postupovať jednak povoľujúci orgán a ako si bude vykladať právny stav.

Legitímnym očakávaním zainteresovanej verejnosti teda je, že úrad bude dodržiavať nielen §3 a §4 správneho poriadku upravujúci základné zásady akéhokoľvek administratívneho postupu orgánov verejnej moci, ale že bude aj právnym prameňom analogie legis v prípadoch osobitných právnych predpisov, ktoré síce priamu pôsobnosť správneho poriadku vylučujú, ale za účelom zabezpečenia predvídateľného a spravodlivého rozhodovania vo veci je na jeho právnu úpravu predsa len nutné prihliadať ak osobitný zákon vylučujúci pôsobnosť správneho poriadku nepokrýva každý procesnú eventualitu.

Základným právom občanov Európskej únie podľa čl.41 Charty základných práv občanov EÚ je právo na dobrú správu vecí verejných, ktoré možno charakterizovať ako *„právo každého, aby inštitúcie a úrady vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote. Toto právo zahŕňa najmä: a) právo každého na vypočutie pred prijatím akékoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať; b) právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva; c) povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia.“* Toto právo má každý občan Európskej únie a orgán verejnej moci je povinný ho zabezpečiť v každom administratívnom konaní členského štátu; obzvlášť však v administratívnom konaní, ktorým sa realizuje právo EÚ tak ako je to v zisťovacom konaní, v ktorom sa realizuje Smernica o EIA.

Povinnosť zabezpečiť konzultáciu (písomne resp. ústne) či umožniť účastnikom právo na kvalifikované vyjadrenie nie je možné bez adekvátnej súčinnosti správneho orgánu s účastníkmi konania prostredníctvom poučovacej povinnosti v zmysle §3 ods.2 správneho poriadku.

Z uvedeného je zrejmé, že vylúčenie pôsobnosti správneho poriadku teda kladie na úrad väčšie nároky čo sa týka interpretácie obsahu zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, čo je možné usúdiť s poukazom na nálezy Ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 295/2017 podľa ktorého sa nemožno obmedziť na gramatický výklad, ale musí sa hľadať systematický, logický a teleologický výklad právnych predpisov a až ten aplikovať na danú vec:

> *„...k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy.“*

Podobne je potreba teleologického výkladu so zákazom arbitrárnosti a svojvôle vyjadrená aj v náleze Ústavného súdu III.ÚS 341/07:

> *„...k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy.“*

Keďže úrad si poučovaciu povinnosť podľa §3 ods.2 správneho poriadku vo vzťahu ku konzultácii ale ani vo vzťahu k ukončenému dokazovaniu nesplnil ani postupom podľa §33 ods.2 ale ani iným primeraným spôsobom, tak je nutné skonštatovať taký procesný postup úradu, ktorý spôsobil ujmu na základných právach občanov EÚ zabezpečujúcich právo na kvalifikované vyjadrenie, ktoré je aj základom písomnej konzultácie tak aj základom vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia.

Úrad si ustanovenie §64 ods.1 písm.h zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie vysvetľoval zjavne účelovým spôsobom, ktoré malo na jednej strane „odbremeniť úrad od úkonov“ ale súčasne nenapraviteľne zmarilo právo účastníkov na kvalifikované vyjadrenie podľa čl.41 Charty základných práv občanov EÚ a teda viedlo aj k porušenie Smernice o EIA a to či už do jej znenia (čl.6 ods.4 a ods.5 Smernice o EIA) tak aj k nedosiahnutiu jej účelu a cieľa.

Ide o účelový výklad sledujúci taký procesný postup úradu, ktorý je v rozpore s tzv. eurokonformným výkladom zákona a teda je v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov nesprávny a nezákonný výklad, ktorým sa sleduje upretie práv zainteresovanej verejnosti.

Záver a petit odvolania:

Jadrom rozhodnutia zo zisťovacieho konania je naviazať vyhodnotenie kritérií podľa prílohy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie aplikované na konkrétny zámer prostredníctvom odôvodnenia

rozhodnutia na samotný výrok vo veci samej; ďalšou imanentnou náležitosťou rozhodnutia zo zisťovacieho konania je prostredníctvom odôvodnenia rozhodnutia naviazať stanoviská doručené k zámeru na výrok rozhodnutia a to v jeho oboch častiach (teda aj v časti, či sa má zámer ďalej posudzovať ale aj v časti uložených podmienok). Napadnuté rozhodnutie v časti odôvodnenia vysvetľuje a odôvodňuje výrok rozhodnutia nezrozumiteľným spôsobom, ktorý sa prieči elementárnej logike ako aj zneniu a účelu právnych predpisov SR a EÚ a teda vykazuje takú mieru vecnej nesprávnosti a nesúladu s právnymi predpismi, že je nutné konštatovať jeho vecnú nesprávnosť a nezákonnosť spôsobujúcu nielen nezrozumiteľnosť rozhodnutia samotného ale aj jeho pôsobenie proti účelu a cieľu právnych predpisov (najmä Aarhuského dohovoru a Smernice o EIA).

Vyššie uvedené skutočnosti svedčia o vecne nesprávnej voľnej úvahe úradu pri rozhodovaní, ktorá je v rozpore s právnymi predpismi a preto aj rozhodnutie, ktoré je výsledkom uplatnenia takejto voľnej úvahy je postihnuté vecnou nesprávnosťou a nezákonnosťou rozhodnutia. Z obsahu odvolania v kontexte odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že úrad legislatívu EIA neuplatňoval ale postupoval spôsobom, ktorým sa účel a cieľ legislatívy EIA obchádzal a efektívne zmaril.

Za účelom odvrátenia hrozby poškodenia životného prostredia ako dôsledku vecne nesprávneho rozhodnutia ako aj v záujme zabezpečenia základného práva na dobrú správu vecí verejných a účinný prostriedok nápravy vo veciach životného prostredia týmto uplatňujeme toto odvolanie ako opravný prostriedok smerujúci k zabezpečeniu nápravy. Podľa §59 ods.1 Správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Vzhľadom na konštatované pochybenia v stavebnom konaní žiadame, aby odvolací orgán napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil na nové konanie podľa §59 ods.3 správneho poriadku.

• Toto vyjadrenie a spôsob ako ho úrad zohľadnil žiadame uviesť v rozhodnutí. • S podkladmi rozhodnutia žiadame byť oboznámení pred samotným vydaním rozhodnutia a následne sa k nim podľa §33 ods.2 Správneho poriadku vyjadríme. • Rozhodnutie ako aj ostatné písomnosti žiadame doručovať v zmysle §25a Správneho poriadku do elektronickej schránky nášho združenia na ústrednom portáli verejnej správy *slovensko.sk*; listiny v papierovej forme nezasielať. • Toto podanie písomne potvrdíme podľa §19 ods.1 Správneho poriadku cestou elektronickej podateľne na ústrednom portáli verejnej správy *slovensko.sk*.
• **Zásady Integrity konania ZDS**: https://enviroportal.org/portfolio-items/zasady-integrity-konania-zds/
• **Environmentálne princípy činnosti ZDS**: https://enviroportal.org/portfolio-items/environmentalne-principy-cinnosti-zds/

ZDS je inštitúciou, ktorá zasvätila svoju činnosť dôslednej ochrane životného prostredia a jeho neustáleho zlepšovania. Snaží sa o faktické zlepšovanie životného prostredia komunikáciou a osvetou medzi všetkými, kto do neho zasahuje ale zasadzuje sa aj o právnu ochranu životného prostredia účasťou v povoľovacích konaniach pričom v tejto oblasti predseda ZDS študuje právo a súčasne vykonáva aplikovaný výskum (https://opac.crzp.sk/?fn=detailBiblioForm&sid=FD287398550734C849BF16BBBA89). ZDS sa snaží, aby úrady rozhodovali tak, že ďalší socio-ekonomický rozvoj je v symbióze s rozvojom a ochranou životného prostredia, čím sa snaží o Zelenú transformáciu Slovenska ako súčasti európskej Zelenej transformácie (https://ec.europa.eu/reform-support/what-we-do/green-transition_sk) a to výlučne prostredníctvom budovania materiálneho právneho štátu v tejto oblasti. ZDS je bez politickej afiliácie a nemá žiadnu politickú agendu. ZDS má za to, že životné prostredie patrí všetkým a záujem na jeho zlepšovaní si nikto nemôže privlastňovať a to ani biznisovo ale ani politicky. Životné prostredie patrí všetkým ľuďom bez rozdielu a záujem na jeho zlepšovaní je právom a zodpovednosťou každého a všetkých.

S pozdravom,

--

Združenie domových samospráv | Marcel Slávik
sídlo: Rovniankova 14 | P.O.BOX 218 | 851 02 Bratislava
office: Námestie SNP 13/B | 841 01 Bratislava
+421 907 901 676
www.samospravydomov.org
www.enviroportal.org
www.climaterealityproject.com

záznamu Forma originálu
rný doručený záznam hodnoverná elektronická

eia@samospravydomov.org

Od:	eia@samospravydomov.org
Odoslané:	piatok 6. septembra 2024 20:50
Komu:	OSZP.RV@MINV.SK
Kópia:	zds-mailing-list@googlegroups.com
Predmet:	OU-RV-OSZP-2024/007801-015 (EIA: VN v lokalite Bučina)
Prílohy:	rozhodnutie-pred-nadobudnutim-pravoplatnosti_vn-bucina_2024-pdf.pdf

Odvolanie voči rozhodnutiu Okresného úradu Rožňava č. OU-RV-OSZP-2024/007801-015

Podľa čl.2 ods.2 Ústavy SR *„Štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon.“* pričom na výklad a uplatňovanie zákonných ustanovení je nutné aplikovať teleologický výklad podľa čl.152 ods.4 Ústavy SR *„Výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.“*. Pre aplikáciu uvedených ústavných ustanovení je možné vychádzať z rozhodnutí Ústavného súdu SR:

- *„Ústavný súd na tomto mieste pripomína svoju stabilizovanú judikatúru odkazujúcu na zásadu ústavne konformného výkladu (čl. 152 ods. 4 ústavy), podľa ktorej v záujme dodržania a ochrany základných práv je potrebné v niektorých prípadoch upustiť od doslovného jazykového alebo formalistického výkladu a zvoliť výklad zaručujúci ochranu základných práv. Viazanosť orgánov verejnej moci zákonom v zmysle čl. 2 ods. 2 ústavy totiž neznamená výlučnú a bezpodmienečnú nevyhnutnosť doslovného gramatického výkladu aplikovaných zákonných ustanovení, pretože limitácia orgánov verejnej moci zákonom nepredstavuje iba viazanosť orgánov verejnej moci textom, ale aj zmyslom a účelom zákona v záujme ochrany nielen zákonnosti, ale aj ústavnosti.“*
  (III.ÚS 341/07)
- *„...k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy.“*
  (III. ÚS 295/2017)

Zásada legality konania sa prejavuje presvedčivosťou odôvodnenia rozhodnutia, v ktorom správny orgán uvedie právne, logické ale aj systematické úvahy, ktoré použil pri rozhodovaní a to tak, aby sa zrozumiteľne naviazali správne úvahy úradu s výrokom rozhodnutia. Nezrozumiteľné odôvodnenie alebo odôvodnenie preukazujúce úvahy mimo zákonný rámec svedčia o porušení zásady legality konania a predstavujú materiálny základ a dôvod nezákonnosti. Možno pri tom vychádzať z účelu odôvodnenia rozhodnutia podľa rozsudkov Najvyššieho súdu SR:

- *„Nie je úlohou správneho súdu chrániť kabinetný výkon verejnej moci na strane žalovaného správneho orgánu pred verejnou kontrolu jeho pochybení.“*
  (II. ÚS 522/2021)
- *„Ďalšou obsahovou náležitosťou rozhodnutia je jeho odôvodnenie, ktoré plní niekoľko funkcií. Predovšetkým má presvedčiť účastníkov o správnosti postupu správneho orgánu a o zákonnosti jeho rozhodnutia. V odôvodnení rozhodnutia musí správny orgán reagovať na dva okruhy problémov: na skutkové okolnosti a právne posúdenie veci. Za skutkové okolnosti treba považovať najmä skutočnosti, ktoré boli nepochybne zistené, a ich právny význam. Ďalej treba uviesť, aké dôkazy boli vykonané, ako ich ho dnotí správny orgán, prečo neboli vykonané niektoré navrhované dôkazy a napokon, ako sa sp rávny orgán vyrovnal s námietkami účastníkov.“*
  (2 Sžo 81/2007)

záznamu Forma originálu
rný doručený záznam hodnoverná elektronická

Po naštudovaní odôvodnenia sme identifikovali nasledovné nezrozumiteľné resp. nezákonné úvahy prvostupňového úradu:

1) Podmienky rozhodnutia nie sú podmienkami ako ich predpokladá druhá veta §29 ods.13 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a nezabezpečujú účel podľa §2 písm.d zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie.

   Výrok rozhodnutia je pri tom jadro celého rozhodnutia, ktoré konštituuje konkrétne právne povinnosti navrhovateľa; avšak uložené podmienky to nespĺňajú nakoľko žiadnym spôsobom nezasahujú do právneho stavu navrhovateľa uložením nových právnych povinností. Podmienky sú len všeobecnou parafrázou požiadavok vyplývajúcich z iných právnych predpisov, ktoré je navrhovateľ povinný dodržiavať tak či tak a preto ich uloženie nemení právny stav navrhovateľa a preto ich nie je možné považovať za podmienky podľa §29 ods.13 v spojení s §2 písm.d zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie.

   Zákon používa termín *„podmienky rozhodnutia zo zisťovacieho konania“* a *„opatrenia zabraňujúce alebo zmierňujúce znečistenie alebo poškodenie životného prostredia“* ako synonymá a preto napadnuté rozhodnutie nemá túto náležitosť ani len podľa gramaticko-sémantického výkladu zákona, ale ani podľa logického či teleologického.

   Výrok rozhodnutia musí byť jasný, overiteľný, zrozumiteľný a preskúmateľný. Takýmito podmienky napadnutého rozhodnutia nie sú; uložené podmienky ani nie sú opatreniami podľa §2 písm.d zá

   Opatrenia musia byť konkrétne, jasné a vykonateľné; musí byť zrejmé aké identifikované negatívne vplyvy sa tou-ktorou podmienkou eliminujú či zmierňujú. To pri uložených podmienkach nie je jasné a ani v odôvodnení nie je uvedené naviazanie konkrétnych negatívnych vplyvov na konkrétne podmienky/opatrenia. Uložené podmienky majú charakter všeobecných odporúčaní, ktorých splnenie nebude možné overiť.

2) Najzávažnejším nedostatkom rozhodnutia je, že nevyhodnotil najvýznamnejší vplyv navrhovanej činnosti, ktorý nespočíva v dopadoch realizačnej fázy (následky stavebnej činnosti na okolie) ale vo zmene vodných pomerov, číže vplyve na útvary povrchových a podpovrchových vôd.

   Podľa odôvodnenia rozhodnutia na 16.strane rozhodnutia *„Podstatou navrhovanej činnosti je ovplyvniť vodné pomery sledovaného územia tak, aby nedochádzalo, resp. sa eliminovalo negatívne pôsobenie povodní a dažďovej prívalovej vlny na územia pod umiestnením navrhovanej činnosti. Zadržaním vody vo vodnej nádrži dôjde k zvlhčeniu dotknutého územia. Nádrž bude umiestnená tak, aby mohla akumulovať odtekajúcu vodu počas povodní na vodnom toku Krásnohorský potok a transformovať povodňovú vlnu, ako aj nadlepšovať prietok riadeným vypúšťaním do vodného útvaru počas suchého leta. Vybudovaná malá vodná nádrž tiež pozitívne prispeje k zvýšeniu hladiny podzemnej vody v území.“*

   Najvýznamnejší vplyv je teda subsumovateľný pod kritérium č.II.4.1 prílihy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie *„pri zisťovacom konaní sa musí vziať do úvahy environmentálna citlivosť oblasti, ktorá bude pravdepodobne zasiahnutá navrhovanou činnosťou s prihliadnutím najmä na únosnosť prírodného prostredia, najmä ak ide o vodné útvary“*

   Spôsob akým sa vyhodnocuje tento vplyv podľa vyššie citovaného kritéria je predmetom samostatnej Smernice EÚ č.2000/60/ES o vodách, ktorá bola transponovaná do vnútroštátneho právneho poriadku v podobe §16a vodného zákona. Ustanovenie §16a vodného zákona v ods.3 definuje odborný podklad, na základe ktorého sa v povoľovacej fáze vydáva buď výnimka z dosahovania environmentálnych cieľov ochrany vôd (§16 ods.10) alebo sa záväzným stanoviskom overuje, že projekt nemá negatívne vplyvy v tomto smere (§16a ods.1). Týmto odborným podkladom je odborné stanovisko Výskumného ústavu vodného hospodárstva (VÚVH), ktoré je jedinou poverenou osobou tieto odborné podklady spracúvať.

   Nakoľko účelom a cieľom procesu EIA je podľa §2 písm.e zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie *„získať odborný podklad na schválenie strategického dokumentu a na vydanie rozhodnutia o povolení činnosti podľa osobitných predpisov.“*, potom bolo potrebné zabezpečiť toto odborné stanovisko ako podklad zisťovacieho konania, nakoľko len ono je zákonom predpokladaným spôsobom ako sa zistí skutkový stav úplne a presne.

Hoci §16a ods.4 vodného zákona predpokladá možné odpustenie odborného posudku, toto odpustenie je možné len v prípade spracovanej projektovej dokumentácie stavby na úrovni DSP a je možné až v stupni územného konania ako súčasť procesného postupu pri vydávaní záväzného stanoviska podľa §16a ods.1 vodného zákona, kedy aj z projektovej dokumentácie stavby vyplýva, že nemôže ovplyvňovať vodné útvary. Odpustenie teda nie je možné odpustiť v stupni zisťovacieho konania a už vôbec nie pre stavbu, ktorej účelom a hlavným environmentálnym vplyvom je práve zmena vodných pomerov a ovplyvnenie vodných útvarov a teda v povoľovacom konaní sa bude vyžadovať výnimka z ochrany alebo potvrdenie na základe odborného posudku. A keďže účelom účelom zisťovacieho konania je zabezpečiť práve odborný podklad pre následné územné konanie a teda jeho účelom je aj zabezpečiť aj odborný posudok podľa §16a ods.3 vodného zákona. Podmienky na uplatnenie tohto odpustenia teda nie sú v prípade zisťovacieho konania splnené ani formálne ale hlavne ani nie účelom a cieľom, ktorý právne predpisy sledujú a tým je opísanie environmentálnych vplyvov na vody, ktoré sú v tomto prípade predpokladané.

Absencia odborného posudku podľa §16a ods.3 vodného zákona je takým nedostatkom zistenia neúplného a presného skutkového stavu, že nie je možné vyhodnotiť hlavný environmentálny vplyv, ktorým je vplyv na vodné útvary, ktoré sú predmetom kritéria č.II.4.1 prílohy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a rozhodnutie, ktoré nevyhodnotí najvýznamnejší environmentálny vplyv je nutne neúplné aj nezrozumiteľné a preto vecne nesprávne a nezákonné.

3) Pochybenie spočívajúce v nezabezpečení odborného posudku VÚVH podľa predchádzajúceho odseku je aj porušením zásady materiálnej rovnosti podľa §3 ods.5 správneho poriadku *„rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely“*.

Odkazujeme týmto na právoplatné rozhodnutie Okresného úradu Bánovce nad Bebravou, kedy v prípade rovnakého žiadateľa (LESY SR) bolo už v obdobnej veci rozhodnuté tak, že pre rozhodnutie zo zisťovacieho konania pre obdobný zámer budovania lesnej vodnej nádrže je podstatným podkladom práve odborný posudok VÚVH. Po vypracovaní odborného posudku VÚVH sa ukázalo, že bol rozhodujúci čo do uloženia podmienok, ktorými sa zabezpečuje súlad s environmentálnymi cieľmi Smernice o vodách a vnútroštátnych právnych predpisov týkajúcich sa ochrany vôd a to do takej miery, že bez jeho zabezpečenia a uloženia týchto podmienok by projekt už environmentálne ciele Smernice o EIA ale ani vnútroštátnych právnych predpisov nespĺňal a nesmel by byť povolený.

V zmysle §3 ods.5 správneho poriadku je orgán verejnej moci povinný pri odklone od ustáleného spôsobu rozhodovania povinný zdôvodniť dôvody tohto odklonu, čo úrad v tomto prípade neurobil a nezdôvodnil prečo zabezpečenie odborného posudku VÚVH pre rozhodnutie vo veci nepožadoval. Tento odklon od ustálenej rozhodovacej praxe úrad žiadnym spôsobom nevysvetlil a preto je absencia odborného posudku nepochopiteľná a nezrozumiteľná aj v kontexte ustálenej rozhodovacej praxe správnych orgánov a povinnosti aj tunajšieho úradu rozhodovať v súlade s touto praxou alebo tento odklon vysvetliť.

4) Podľa §20a písm.a zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie *„Rozhodnutie vydané v zisťovacom konaní a záverečné stanovisko okrem všeobecných náležitostí rozhodnutia obsahuje odôvodnenie rozhodnutia vydaného v zisťovacom konaní podľa § 29 ods. 13“*

Citovaným ustanovením zákona sa úrad posudzovania vplyvov na životné prostredie dôsledne neriadil.

Záver odôvodnenia obsahuje všeobecné tvrdenie *„Pri posudzovaní zámeru navrhovanej činnosti použil OÚ Rožňava aj kritériá pre rozhodovanie podľa Prílohy č. 10 k zákonu o posudzovaní.“*

Napadnuté rozhodnutie tak neobsahuje vlastnú úvahu správneho orgánu o tom, ktoré kritériá podľa prílohy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie použil, ako ich použil a aký vplyv uplatňované kritériá mali na výrok rozhodnutia v jeho oboch častiach.

Namiesto zdôvodnenia a úvahy o použití kritérií podľa prílohy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie úrad uviedol v odôvodnení rozsiahle plagiátorské prekopírovanie súvislých častí zámeru, čím zastiera

absenciu použitia vlastnej správnej úvahy. Plagiátorské okopírovanie zámeru sa v odôvodnení rozhodnutia začína textom na str.3 rozhodnutia

„Opis technického a technologického riešenia:
Cieľom stavby je vybudovanie vodnej nádrže, ktorá bude zabezpečovať zadržiavanie vody.“

a končí textom na str.12 rozhodnutia

„... Popisovaná činnosť nebude mať taký vplyv, ktorý by vytvoril novú preťaženú lokalitu, t.j. takú, kde sa koncentrujú nepriaznivé účinky aktivít s dopadom na zdravie obyvateľstva, alebo zložky životného prostredia.“

Rovnako aj opis zámeru je plagiátorským okopírovaním obsahu zámeru; preto všetky skutkové tvrdenia o vplyvov zámeru na životné prostredie nie sú vyhodnotením vplyvov zo strany úradu a teda rozhodnutie iba predstiera výkon verejnej moci.

Na zastretie plagiátorstva a nevykonania vlastného hodnotenia zámeru úradom sa zneužíva skutočnosť, že štruktúra zámeru podľa prílohy č.8a alebo podľa prílohy č.9 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie vymedzuje obsahové náležitosti a štruktúru zámeru tak, že svojimi názvami korešpondujú s kritériami podľa prílohy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Uvedené slúži k tomu, aby sa navrhovateľ zameral na relevantné skutočnosti a súčasne aby úrad mohol dostatočne ľahko tieto vplyvy vyhodnocovať a rozhodnúť o nich.

V žiadnom prípade však nemožno súhlasiť s tým, že úrad sa dostatočne venoval vyhodnocovaniu vplyvov na životné prostredie ak je odôvodnenie rozhodnutia v časti vyhodnotenia vplyvov na životné prostredie redukované na plagiátorský kompilát okopírovaných súvislých celkov zámeru bez vlastných úvah úradu. V danom prípade nejde len o absenciu náležitosti odôvodnenia rozhodnutia resp. jeho formalistické uvedenie – ide o podstatný materiálny nedostatok vyhodnotenia vplyvov na životné prostredie samotným úradom.

Úrad posudzovania vplyvov na životné prostredie fakticky na svoju úlohu abdikoval a jej vykonávanie predstieral tým, že nekriticky a bez odborného skúmania prebral tvrdenia navrhovateľa.

Keďže podľa §29 ods.3 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie sa jadro rozhodnutia zakladá na vyhodnotení kritérií podľa prílohy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, podstata odôvodnenia musí zrozumiteľne, logicky a v súlade so zákonom zdôvodniť ktoré kritériá boli použité pri rozhodovaní a ako boli uplatnené lebo len tak sa dá naviazať znenie zámeru prostredníctvom úvah odôvodnenia rozhodnutia na výrok rozhodnutia. Bez takéhoto logického kauzálneho naviazania (kauzálny nexus) je napadnuté rozhodnutie nezrozumiteľné.

Priamy následkom uvedeného je nezrozumiteľnosť rozhodnutia, nakoľko nie je zrejmé ani na základe ktorých presne kritérií úrad vo veci rozhodol a na základe akých kritérií identifikoval najväčšie vplyvy zámeru a ako k nim priradil príslušné podmienky rozhodnutia, ktoré mali tieto vplyvy zmierňovať. Prinajlepšom sa dá situácia opísať tak, že okresný úrad konvalidoval zámer ako celok čím sám seba uviedol do role štatistu a nie orgánu verejnej moci, ktorý vo veci rozhoduje.

5) Navrhovateľ (ako účastník konania a súkromná spoločnosť hoci vo vlastníctve štátu) vystupovala v pozícii tzv. absolútneho oponenta zainteresovanej verejnosti, t. j., s vyjadreniami, pripomienkami a návrhmi ZDS ako zainteresovanej verejnosti a priori nesúhlasil a apriori ich negoval doplňujúcou informáciou. Ak má jeden z účastníkov konania postavenie absolútneho oponenta, nesmie sa stať, aby sa správny orgán priklonil na stranu tohto oponenta, bez odôvodnenia prevzal jeho argumentáciu, bez odôvodnenia odmietol argumenty druhej strany a aby svoje úradné úkony podmieňoval iba argumentáciou tohto oponenta. Dotknutý orgán týmto stráca svoju nestrannosť. ZDS tak nemal jedného oponenta, ale dvoch absolútnych oponentov. Jedným z nich sa stal dotknutý orgán tým, že vyhodnotenie pripomienok ZDS priamo odkazuje na doplňujúcu informáciu navrhovateľa, čím ich zahŕňa do svojho obsahu bez toho aby zdôvodnil takýto absolútny príklon k stanoviskám navrhovateľa.

Takáto úvaha správneho orgánu svedčí o zaujatosti (predpojatosti) ale aj o porušení zásady procesnej rovnosti podľa §4 ods.2 správneho poriadku.

Spôsob akým sa správny orgán vysporiadava s vyjadreniami ZDS je možné interpretovať aj ako absenciu vlastnej voľnej úvahy pri hodnotení pripomienok ZDS, čo je podľa §47 ods.3 správneho poriadku obligatórna náležitosť rozhodnutia a preto je rozhodnutie úradu nezrozumiteľné a nie je zrejmé, čo si úrad o pripomienkach ZDS myslí okrem toho, že nekriticky súhlasí s navrhovateľom.
Uvedená námietka absolútneho príklonu k tzv. absolútnemu oponentovi je právne významná aj z toho dôvodu, že odborná diskusia medzi navrhovateľom a zainteresovanou verejnosťou nebola námietkovým konaním, v ktorom mal úrad vystupovať ako arbiter, ale bola predmetnom odbotnej diskusie a vzájomného vyjasňovania si pozícii, čo je v skutočnosti predmetom vykonania konzultácie.

Okresný úrad teda pochybil hneď dvojnásobne – 1. tým, že nevykonal konzultáciu podľa §63 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a to ani písomne ale ani ústne a 2. tým, že absenciu konzultácie nahradil vlastným arbitrážnou úvahou, ktorou na seba svojvoľne prevzal úlohu odborného „rozhodcu“, hoci na to nemal zákonné zmocnenie a súčasne táto vec mala byť predmetom odbornej diskusie medzi navrhovateľom a účastníkmi konania.

Spôsobom rozhodnutia úradu sa porušili nielen právne predpisy ale fakticky sa aj uprelo právo zainteresovanej verejnosti podľa čl.6 ods.4 Aarhuského dohovoru, kedy spoluúčasť na rozhodovaní o finálnej podobe projektu bola nahradená svojvoľnou arbitrážnou úvahou úradu.

Ide teda o aplikáciu §47 ods.3 správneho poriadku, ktorým sa obchádza ustanovenie §63 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie; úkon, ktorým sa zákon obchádza či nenapĺňa je nulitný a absolútne neplatný (absolútna neplatnosť je právny terminus technicus). Ide navyše o použitie správneho poriadku v rozpore so *zásadou subsidiarity* či zásadou *lex specialis derogat lege generalis*.

6) Podľa §63 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie *„(1) Príslušný orgán pri posudzovaní vplyvov strategických dokumentov alebo navrhovaných činností alebo ich zmien zabezpečí vykonanie konzultácií s povoľujúcim orgánom alebo schvaľujúcim orgánom, rezortným orgánom, dotknutým orgánom, dotknutou obcou a dotknutou verejnosťou, ktorá má možnosť zúčastniť sa konzultácií počas celého procesu posudzovania vplyvov. (2) Obsahom konzultácií medzi navrhovateľom, obstarávateľom a ostatnými subjektmi procesu posudzovania vrátane verejnosti môžu byť najmä a) doplňujúce informácie o strategickom dokumente a navrhovanej činnosti, b) informácie o možných vplyvoch strategického dokumentu a navrhovanej činnosti na životné prostredie vrátane zdravia, c) vzájomné oboznámenie sa so stanoviskami, d) doplnenie alebo upresnenie navrhovaných opatrení, e) obsah a rozsah poprojektovej analýzy. (3) Príslušný orgán uvedie výsledky konzultácií v odôvodnení rozhodnutia zo zisťovacieho konania podľa § 7 a 29 a v záverečnom stanovisku podľa § 14 a 37.“*

Úrad teda mal procesne zabezpečiť vykonanie konzultácie podľa §63 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie. Keďže v dôsledku znenia §64 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie sa pôsobnosť správneho poriadku na zabezpečenie konzultácie nevylučuje, je nutné na zabezpečenie konzultácie subsidiárne a primerane použiť ustanovenia správneho poriadku.

V prvom rade to znamená, že úrad bol povinný podľa §3 ods.2 správneho poriadku informovať o vykonaní konzultácie, o zvolenej forme konzultácie ako aj o procesno-formálnom zabezpečení konzultácie, lebo bez takéhoto poučenia sa ani právne vzdelanému človeku neobjasnilo, ako bude konzultácia zabezpečená.

Všeobecné inštitúty správneho poriadku sa bez ďalšieho (teda najmä bez poučenia podľa predchádzajúceho odstavca) nedajú považovať za zabezpečenie konzultácie a to z dôvodu, že konzultácia je osobitný inštitút, ktorým sa realizuje prvý a druhý pilier Aarhuského dohovoru (prístup k informáciám a prístup k spolurozhodovaniu o zámere) a teda adresátmi konzultácie sú účastníci konania a dotknuté orgány a dotknuté obce – na rozdiel od všeobecných inštitútov správneho poriadku, ktorými sa zabezpečuje dokazovanie v správnom konaní.

Konzultáciu – hoci tiež obsahuje vyjadrene zúčastnených k projektu – nie je možné redukovať len na vyjadrenie sa k podkladom rozhodnutia, ide o nesprávny výklad na základe sémanticky nesprávneho gramatického výkladu vnútroštátnych právnych predpisov.

Súčasne bez poučenia podľa §3 ods.2 správneho poriadku nie je možné tvrdiť, že si úrad splnil poučovaciu

povinnosť a povinnosť súčinnosti s účastníkmi konania dostatočným spôsobom vzhľadom k osobitným ustanoveniam zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie ako aj vo vzťahu k Aarhuskému dohovoru a Smernici o EIA ktorú uplatňoval v rozpore so základnými interpretačnými pravidlami založenými na právnej sile uplatňovaných právnych predpisov.

Úrad na exkulpáciu svojho postupu použil úvahu *„OÚ Rožňava nepovažoval za potrebné zvolať konzultácie podľa § 63 zákona o posudzovaní, nakoľko vyhodnotil podklady zhromaždené v rámci vykonaného dokazovania za dostatočné a na základe nich bolo možné vydať rozhodnutie v merite veci.“*

Táto úvaha je vecne nesprávna a v rozpore s so znením a účelom konzultácie podľa §63 ods.1 zákona o posudzovaní vpluvov na životné prostredie podľa ktorého *„príslušný orgán pri posudzovaní vplyvov strategických dokumentov alebo navrhovaných činností alebo ich zmien zabezpečí vykonanie konzultácií s povoľujúcim orgánom alebo schvaľujúcim orgánom, rezortným orgánom, dotknutým orgánom, dotknutou obcou a dotknutou verejnosťou, ktorá má možnosť zúčastniť sa konzultácií počas celého procesu posudzovania vplyvov“*. Keďže zisťovacie konanie je jedným zo stupňov posudzovania vplyvov na životné prostredie (druhý stupeň posudzovania je hodnotenie vplyvov podľa §30 a násl. Zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie), ktoré je ukončené meritórnym rozhodnutím popisujúcim a vyhodnocujúcim tieto vplyvy, tak povinnosť zabezpečiť konzultácie sa týka aj zisťovacieho konania, ktoré končí výrokom o ďalšom neposudzovaní.

Z uvedeného zároveň vyplýva, že povinnosť zabezpečiť konzultácie sa netýka len zabezpečenia dostatočných podkladov pre rozhodnutie úradu ale aj pre zabezpečenie možnosti zainteresovanej verejnosti zúčastniť sa na konzultácii (písomne alebo ústne).

Podľa čl.6 ods.5 Smernice o EIA *„Podrobné pravidlá pre informovanie verejnosti, napríklad vyvesením oznamov v určitom okruhu alebo zverejnením v miestnej tlači, a konzultácie s dotknutou verejnosťou, napríklad písomnými podaniami alebo prostredníctvom verejnej ankety, určia členské štáty. Členské štáty prijmú potrebné opatrenia s cieľom zabezpečiť, aby boli dôležité informácie dostupné pre verejnosť v elektronickej forme aspoň prostredníctvom centrálneho portálu alebo ľahko dostupných prístupových bodov na príslušnej správnej úrovni.“*

Úrad rozhodol teda v rozpore so znením Smernice o EIA a v rozpore so znením §63 ods.1 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie; úrad súčasne rozhodol proti účelu a cieľu Smernice o EIA a proti účelu a cieľu procesu EIA vo vzťahu k zainteresovanej verejnosti.

Pomocným interpretačným kritériom je aj obligatórna náležitosť rozhodnutia a tou je podľa §63 ods.3 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie *„Príslušný orgán uvedie výsledky konzultácií v odôvodnení rozhodnutia zo zisťovacieho konania podľa § 7 a 29 a v záverečnom stanovisku podľa § 14 a 37.“*

Zákon v jednom ustanovení určuje povinnosť zabezpečiť konzultácie úradu, konštituuje právo verejnosti na konzultácie v ktoromkoľvek okamihu procesu EIA a súčasne naväzuje výsledok takejto konzultácie na obligatórnu náležitosť rozhodnutia.

Priamym dôsledkom nevykonania konzultácie je nesplnenie si nielen povinnosti úradu a upretie práv verejnosti, ale aj priamy následkom je materiálny nedostatok napadnutého rozhodnutia v podobe absencie predpísanej náležitosti rozhodnutia.

7) Podľa §64 ods.1 písm.h zákona o posudzovaní vplyvov sa *„na konania podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem zisťovacieho konania podľa § 29, na ktoré sa vzťahujú len ustanovenia o odvolacom konaní“*

Keďže v zisťovacom konaní sa v dôsledku citovaného ustanovenia zákona neuplatňuje ustanovenie §18 a §19 správneho poriadku, pre zrozumiteľnosť rozhodnutia zo zisťovacieho konania je nutné ustáliť skutočný obsah podania ZDS ako zainteresovanej verejnosti, nakoľko ide o podklad rozhodnutia, na ktorý má správny úrad podľa §29 ods.3 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie prihliadať.

Keďže sa neuplatňuje §18 správneho poriadku, uplatňuje sa ustanovenie §35 ods.2 Občianskeho zákonníka, ktorým sa spravuje výklad akýchkoľvek súkromno-právnych úkonov, ktoré vykonávajú právnické či fyzické osoby.

Keďže písomné stanovisko zainteresovanej verejnosti je právny úkon, s ktorým zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie spája následok – a to rozhodnutie, ktoré má na takýto úkon prihliadať - potom je pre zákonné rozhodnutie správne ustáliť, čo je skutočným obsahom takéhoto právneho úkonu zainteresovanej verejnosti a súčasne k čomu smeruje.

Podľa §34 Občianskeho zákonníka *„Právny úkon je prejav vôle smerujúci najmä k vzniku, zmene alebo zániku tých práv alebo povinností, ktoré právne predpisy s takýmto prejavom spájajú.“* V danom prípade je rozhodným písomné stanovisko zainteresovanej verejnosti podľa §24 ods.3 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ktoré je všeobecným ustanovením o stanoviskách zabezpečených procesmi EIA. Osobitným ustanovením, ktoré fakticky upravuje všeobecné znenie §23 ods.4 je ustanovenie §29 ods.9 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie upravujúcich stanoviská v prípade zisťovacieho konania o zmene činnosti.

Keďže so stanoviskom verejnosti podľa §23 ods.4 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie sa spája následok a to ovplyvnenie výroku rozhodnutia podľa §29 ods.3 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, potom na výklad takéhoto právneho úkonu je potrebné postupovať podľa §35 ods.2 Občianskeho zákonníka: *„Právne úkony vyjadrené slovami treba vykladať nielen podľa ich jazykového vyjadrenia, ale najmä tiež podľa vôle toho, kto právny úkon urobil, ak táto vôľa nie je v rozpore s jazykovým prejavom.“*

Ide teda o iný výklad obsahu stanoviska zainteresovanej verejnosti než aký by bol podľa správneho poriadku. Už nie je určujúci len obsah stanoviska na základe jeho gramatického slovného znenia, ale je potrebné subsidiárne tieto slová interpretovať v súlade so skutočnou (nielen písomne prejavenou) vôľou toho, čo právny úkon robil - v danom prípade zainteresovaná verejnosť.

Avšak zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie predpokladá konkrétny postup, ktorým sa má skutočná vôľa objasniť a tým je konzultácia podľa §63 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, ktorej účelom je podľa §63 ods.2 písm.c aj *„Obsahom konzultácií medzi navrhovateľom, obstarávateľom a ostatnými subjektmi procesu posudzovania vrátane verejnosti môžu byť najmä vzájomné oboznámenie sa so stanoviskami“* Bez vykonania konzultácie tak nie je možné presne ustáliť skutočný obsah stanoviska a nie je možné ani rozhodnúť vo veci v situácii, keď stanovisko jedného účastníka (navrhovateľa) je v konflikte s vyjadrením iného účastníka (ZDS).

Tým je posilnená aj argumentácia uvedená v odvolacom bode 4), kedy úrad bez konzultácií sa pridal na stranu jedného účastníka bez toho, aby zabezpečil konzultáciu a teda vzájomné oboznámenie sa so stanoviskami (navzájom kolidujúcimi) a ich skutočným obsahom, ktorý mal úrad povinnosť interpretovať nielen podľa ich slovného vyjadrenia (teda podľa obsahu vyjadreného slovami) ale aj podľa skutočnej vôle navrhovateľa a ZDS, ktoré nie sú v rozpore s týmto slovným prejavom.

Ak sa úrad prikláňa k názoru jedného z účastníkov namiesto vlastného nezávislého vyhodnotenia vo veci samej, potom je konzultácia nutná na zabezpečenie objasnenia skutočnej vôle ZDS ako zainteresovanej verejnosti, lebo len tak je možné zákonom predpokladaným spôsobom zabezpečiť právo vyplývajúce z čl.6 ods.4 Aarhuského dohovoru *„Každá Strana umožní včasnú účasť verejnosti v čase, keď sú ešte otvorené všetky možnosti a účasť verejnosti sa môže uskutočniť efektívne.“; podľa čl.6 ods.4 konsolidovaného znenia Smernice o EIA „Dotknutej verejnosti sa poskytnú včasné a účinné príležitosti zúčastniť sa procesov rozhodovania týkajúceho sa životného prostredia uvedených v článku 2 ods. 2 a na tento účel je oprávnená vyjadriť pripomienky a stanoviská, kým sú ešte príslušnému orgánu alebo orgánom otvorené všetky možnosti, predtým ako sa rozhodne o žiadosti o povolenie.“*

Rozhodnutie zo zisťovacieho konania je v systematike právneho poriadku SR tým konaním, kedy sú otvorené ešte všetky možnosti a kedy sa účasť verejnosti dá zabezpečiť efektívne. Ustanovenia §2 písm.e ale aj ustanovenia §24 ods.2 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie jednoznačne stanovujú koncentračnú zásadu pre verejnosť, kedy pripomienky neuplatnené v zisťovacom konaní môžu byť v následnom povoľovacom konaní ignorované (zákonným spôsobom).

Proces zisťovacieho konania upúšťa od komplikovaného procesného postupu predpokladaného vnútroštátnym právnym poriadkom (správnym poriadkom) a nahrádza ho osobitným procesným postupom s osobitnými náležitosťami, ale stále je potrebné zabezpečiť efektívnu účasť verejnosti v čase, keď sú otvorené všetky možnosti a tým časom je zisťovacie konania a čas vyhradený právnym úkonom, ktorými disponuje verejnosť.

Tými úkonmi sú stanovisko podľa §23 ods.4 v spojení s §24 ods.2 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie a konzultácia.

Nevykonanie konzultácie je priamo upretím jedného zákonom predpokladaného efektívneho spôsobu presadzovania práv verejnosti, ktoré má priamy vplyv na ustálenie skutočného obsahu a vôle verejnosti v písomnom stanovisku, na ktoré má úrad pri rozhodovaní prihliadať a teda nevykonanie konzultácie je procesným spochybnením vecnej správnosti a teda aj zákonnosti rozhodnutia, ktoré malo na písomné stanovisko verejnosti prihliadať.

Bez vykonania konzultácie sa úrad nutne dopúšťa logického omylu slamenného panáka kedy nahrádza skutočný význam písomného stanoviska bližšie nešpecifikovanou vlastnou interpretáciou a rozhodnutie teda neprihliada na skutočný obsah písomného stanoviska, ktoré je nutní v dôsledku §35 ods.2 Občianskeho zákonníka nutné vykladať podľa skutočnej vôle verejnosti, ktorú bolo možné objasniť v zmysle §63 ods.1 a ods.2 písm.c zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie jedine konzultáciou.

Rozhodnutie tak trpí vadou nezrozumiteľnosti, kedy úrad síce doslovne cituje slovné vyjadrenie písomného stanoviska, ale bez akejkoľvek interpretácie toho, kto stanovisko formuloval mu nepripisuje skutočný význam, ktorý svojou vôľou sledoval ten, kto písomné stanovisko vyhotovil ale len zdanlivý význam na základe slovného vyjadrenia, ktoré je však v kontexte §63 ods.2 písm.c zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie v spojení s §35 ods.2 Občianskeho zákonníka nedostatočným ustálením skutočného obsahu vyjadrenia verejnosti.

V spojení s odvolacím bodom 4) následne popiera právo ZDS ovplyvniť povoľovací proces v čase a spôsobom, keď to zákon predpokladá efektívne tým, že sa bez adekvátneho zdôvodnenia prikláňa k navrhovateľovi, čo robí odôvodnenie rozhodnutia ešte svojvoľnejším a nezrozumiteľnejším, lebo nielen že prihliadal na deziterpretované stanovisko, úrad na neho neprihliadal pri svojom rozhodovaní fakticky vôbec lebo sa bez logického zdôvodnenia priklonil na stranu navrhovateľa hoci to formálne odôvodňuje porovnaním obsahu stanoviska ZDS a stanoviska navrhovateľa.

Iným slovom – nevykonanie konzultácií, ktoré je samo o sebe takým porušením právnych predpisov spôsobujúcich nezákonnosť rozhodnutia je len spôsobom akým úplne poprieť význam a právo verejnosti ovplyvniť rozhodovací proces a prihliadať výlučne na záujmy a vyjadrenia navrhovateľa. Nevykonanie konzultácií (samo o sebe spôsobujúce nezákonnosť rozhodnutia) je vlastne len nástrojom ako dokonať invalidáciu zainteresovanej verejnosti a obmedziť jej účasť len na uvedenie písomného stanoviska v rozhodnutí bez toho, aby toto stanovisko malo vplyv na rozhodnutie samé.

8) Podľa §64 ods.1 písm.h zákona o posudzovaní vplyvov sa *„na konania podľa tohto zákona sa vzťahuje všeobecný predpis o správnom konaní okrem zisťovacieho konania podľa § 29, na ktoré sa vzťahujú len ustanovenia o odvolacom konaní“*

Uvedené ustanovenie nie je možné interpretovať doslovne v tom zmysle, že na zisťovacie konanie sa uplatňuje len §53 až §61 správneho poriadku a žiadne iné. Správny poriadok obsahuje procesné ustanovenia, ktoré nie sú súčasťou ustanovení o odvolaní ale s odvolaním a rozhodnutím o odvolaní bezprostredne a priamo súvisia spôsobom zakladajúcim také vlastnosti rozhodnutia samotného, ktoré sú spojené s právnou istotou takéhoto rozhodnutia. Správny poriadok však obsahuje aj všeobecné ustanovenia zakladajúce základné zásady správneho konania, ktoré sú univerzálnymi princípmi akéhokoľvek administratívneho postupu orgánu verejnej správy a predstavujú prameň práva ako analogia legis pre osobitné právne predpisy, ktoré priame pôsobenie správneho poriadku vylučujú ale sú vo svojej podstate správnym konaním podľa osobitného právneho predpisu.

Z uvedeného vyplýva, že derogačné ustanovenie §64 ods.1 písm.h zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie nie je možné chápať doslovne ale skôr vo významne *„na zisťovacie konanie sa neuplatňujú všeobecné*

procesné postupy podľa správneho poriadku ale osobitné prostriedky zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie; na zisťovacie konanie sa však uplatňujú všeobecné zásady správneho konania podľa §3 a §4 správneho poriadku ako racionálny zákonný rámec akéhokoľvek administratívneho postupu orgánov verejnej moci rozhodujúci o právach a povinnostiach fyzických a právnických osôb a ustanovenia správneho poriadku o odvolaní spolu s tými ustanoveniami ktoré s odvolaním a jeho vybavením bezprostredne súvisia ale len v nevyhnutnom rozsahu na zabezpečenie materiálneho ale aj formálneho právneho štátu. Ide teda o ustanovenia §46 a §47 keďže na neho priamo odkazuje spôsob vybavenia odvolania ako aj iné osobitné ustanovenia zákona posudzovaní vplyvov na životné prostredie a §52 definujúci právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia zo zisťovacieho konania, ktorú zákon o posudzovaní vplyvov na životné prostredie osobitne nerieši, ale ju vo viacerých ustanoveniach predpokladá a odvodzuje od nej právne dôsledky.

Aj keď to nie je doslovne uvedené v §64 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, tak úrad je povinný uplatňovať aj §3 či §4 správneho poriadku, ktorý zabezpečuje základné zásady akéhokoľvek administratívneho postupu orgánov verejnej správy zabezpečujúce základné ústavné právo na materiálny právny štát, ktorého súčasťou sú aj legitímne očakávania účastníkov zisťovacieho konania na zabezpečenie naplnenia legitímnych očakávaní. Uvedené ustanovenia §3 a §4 neupravujú konkrétny procesný postup ale upravujú všeobecné zásady administratívneho konania a preto sú uplatniteľné aj v zisťovacom konaní ako analogia legis.

Rovnako hoci to nie je explicitne uvedené v §64, je nutné uplatňovať aj ustanovenia o rozhodnutí podľa §46 a §47 správneho poriadku, nakoľko ustanovujú základné formálne a obsahové náležitosti rozhodnutia, pričom odvolanie ako opravný prostriedok je naviazaný na skúmanie rozhodnutí a teda sa predpokladá, že ustanovenia §59 a následne o odvolaní sa vzťahujú na náležitosti rozhodnutia, ktoré sa má odvolaním preskúmať. Navyše, samotné ustanovenia §20a zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie explicitne uvádzajú, že rozhodnutie obsahuje všeobecné náležitosti podľa správneho poriadku. Len tak je totiž možné predvídateľne použiť aj samotné ustanovenia o odvolaní, ktoré skúma dôvodnosť odvolania vo vzťahu k vydanému rozhodnutiu a v zmysle §20a zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, sú pre rozhodovanie relevantné náležitosti ako podľa všeobecného právneho predpisu (teda §46 a §47 správneho poriadku) ale aj ďalšie náležitosti podľa zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie.

Rovnako aj právoplatnosť a vykonateľnosť rozhodnutia je rozhodná vlastnosť rozhodnutí determinujúca okamik, ktorý je rozhodný ako pre plynutie lehôt pre uplatnenie si správnej žaloby voči rozhodnutiu ale aj čo sa týka vykonateľnosti vo vzťahu k nasledovným povoľujúcim konaniam. Preto je nutné uplatňovať aj ustanovenia o právoplatnosti a vykonateľnosti, lebo len tak sa dá zabezpečiť právna istota a predvídateľné následky vydaného rozhodnutia. Pomocným kritériom je tá skutočnosť, že právoplatnosť a vykonateľnosť sa odvodzuje od ustanovení o odvolaní, ktoré sa v zisťovacom konaní použíjú a preto je legitímne používať aj ustanovenia o právoplatnosti a vykonateľnosti, ktorá je na odvolacie konanie priamo nadviazaná hoci to nie je explicitne doslova v §64 zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie uvedené.

Toto všetko sú otázky týkajúce sa právnej istoty a legitímnych očakávaní a spôsobu hájenia práv zainteresovanej verejnosti pred inými orgánmi ako je orgán, ktorý rozhodnutie vydal a rozhodnutie spôsobuje značný stav právnej neistoty akým spôsobom bude postupovať jednak povoľujúci orgán a ako si bude vykladať právny stav.

Legitímnym očakávaním zainteresovanej verejnosti teda je, že úrad bude dodržiavať nielen §3 a §4 správneho poriadku upravujúci základné zásady akéhokoľvek administratívneho postupu orgánov verejnej moci, ale že bude aj právnym prameňom analogie legis v prípadoch osobitných právnych predpisov, ktoré síce priamu pôsobnosť správneho poriadku vylučujú, ale za účelom zabezpečenia predvídateľného a spravodlivého rozhodovania vo veci je na jeho právnu úpravu predsa len nutné prihliadať ak osobitný zákon vylučujúci pôsobnosť správneho poriadku nepokrýva každý procesnú eventualitu.

Základným právom občanov Európskej únie podľa čl.41 Charty základných práv občanov EÚ je právo na dobrú správu vecí verejných, ktoré možno charakterizovať ako *„právo každého, aby inštitúcie a úrady vybavovali jeho záležitosti nestranne, spravodlivo a v primeranej lehote. Toto právo zahŕňa najmä: a) právo každého na vypočutie pred prijatím akékoľvek individuálneho opatrenia, ktoré by sa ho mohlo nepriaznivo dotýkať; b) právo každého na prístup k spisu, ktorý sa ho týka, za predpokladu rešpektovania oprávnených záujmov dôvernosti a služobného a obchodného tajomstva; c) povinnosť administratívy odôvodniť svoje rozhodnutia.“* Toto právo má každý občan Európskej únie a orgán verejnej moci je povinný ho zabezpečiť v každom

administratívnom konaní členského štátu; obzvlášť však v administratívnom konaní, ktorým sa realizuje právo EÚ tak ako je to v zisťovacom konaní, v ktorom sa realizuje Smernica o EIA.

Povinnosť zabezpečiť konzultáciu (písomne resp. ústne) či umožniť účastnikom právo na kvalifikované vyjadrenie nie je možné bez adekvátnej súčinnosti správneho orgánu s účastníkmi konania prostredníctvom poučovacej povinnosti v zmysle §3 ods.2 správneho poriadku.

Z uvedeného je zrejmé, že vylúčenie pôsobnosti správneho poriadku teda kladie na úrad väčšie nároky čo sa týka interpretácie obsahu zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie, čo je možné usúdiť s poukazom na nálezy Ústavného súdu sp.zn. III. ÚS 295/2017 podľa ktorého sa nemožno obmedziť na gramatický výklad, ale musí sa hľadať systematický, logický a teleologický výklad právnych predpisov a až ten aplikovať na danú vec:

„...k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy.“

Podobne je potreba teleologického výkladu so zákazom arbitrárnosti a svojvôle vyjadrená aj v náleze Ústavného súdu III.ÚS 341/07:

„...k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona, a to ani v prípade, keď sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona. Jazykový výklad môže totiž v zmysle ustálenej judikatúry ústavného súdu predstavovať len prvotné priblíženie sa k obsahu právnej normy, ktorej nositeľom je interpretovaný právny predpis; na overenie správnosti či nesprávnosti výkladu, resp. na jeho doplnenie či spresnenie potom slúžia ostatné interpretačné prístupy postavené na roveň gramatickému výkladu, najmä teleologický a systematický výklad vrátane ústavne konformného výkladu, ktoré sú spôsobilé v kontexte racionálnej argumentácie predstavovať významný korektív pri zistení obsahu a zmyslu aplikovanej právnej normy.“

Keďže úrad si poučovaciu povinnosť podľa §3 ods.2 správneho poriadku vo vzťahu ku konzultácii ale ani vo vzťahu k ukončenému dokazovaniu nesplnil ani postupom podľa §33 ods.2 ale ani iným primeraným spôsobom, tak je nutné skonštatovať taký procesný postup úradu, ktorý spôsobil ujmu na základných právach občanov EÚ zabezpečujúcich právo na kvalifikované vyjadrenie, ktoré je aj základom písomnej konzultácie tak aj základom vyjadrenia sa k podkladom rozhodnutia.

Úrad si ustanovenie §64 ods.1 písm.h zákona o posudzovaní vplyvov na životné prostredie vysvetľoval zjavne účelovým spôsobom, ktoré malo na jednej strane „odbremeniť úrad od úkonov“ ale súčasne nenapraviteľne zmarilo právo účastníkov na kvalifikované vyjadrenie podľa čl.41 Charty základných práv občanov EÚ a teda viedlo aj k porušenie Smernice o EIA a to či už do jej znenia (čl.6 ods.4 a ods.5 Smernice o EIA) tak aj k nedosiahnutiu jej účelu a cieľa.

Ide o účelový výklad sledujúci taký procesný postup úradu, ktorý je v rozpore s tzv. eurokonformným výkladom zákona a teda je v zmysle ustálenej rozhodovacej praxe súdov nesprávny a nezákonný výklad, ktorým sa sleduje upretie práv zainteresovanej verejnosti.

Záver a petit odvolania:

Jadrom rozhodnutia zo zisťovacieho konania je naviazať vyhodnotenie kritérií podľa prílohy č.10 k zákonu o posudzovaní vplyvov na životné prostredie aplikované na konkrétny zámer prostredníctvom odôvodnenia rozhodnutia na samotný výrok vo veci samej; ďalšou imanentnou náležitosťou rozhodnutia zo zisťovacieho konania je prostredníctvom odôvodnenia rozhodnutia naviazať stanoviská doručené k zámeru na výrok rozhodnutia a to v jeho oboch častiach (teda aj v časti, či sa má zámer ďalej posudzovať ale aj v časti uložených podmienok). Napadnuté rozhodnutie v časti odôvodnenia vysvetľuje a odôvodňuje výrok rozhodnutia nezrozumiteľným spôsobom, ktorý sa prieči elementárnej logike ako aj zneniu a účelu právnych predpisov SR a EÚ a teda vykazuje takú mieru vecnej nesprávnosti a nesúladu s právnymi predpismi, že je nutné konštatovať jeho vecnú nesprávnosť

a nezákonnosť spôsobujúcu nielen nezrozumiteľnosť rozhodnutia samotného ale aj jeho pôsobenie proti účelu a cieľu právnych predpisov (najmä Aarhuského dohovoru a Smernice o EIA).

Vyššie uvedené skutočnosti svedčia o vecne nesprávnej voľnej úvahe úradu pri rozhodovaní, ktorá je v rozpore s právnymi predpismi a preto aj rozhodnutie, ktoré je výsledkom uplatnenia takejto voľnej úvahy je postihnuté vecnou nesprávnosťou a nezákonnosťou rozhodnutia. Z obsahu odvolania v kontexte odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že úrad legislatívu EIA neuplatňoval ale postupoval spôsobom, ktorým sa účel a cieľ legislatívy EIA obchádzal a efektívne zmaril.

Za účelom odvrátenia hrozby poškodenia životného prostredia ako dôsledku vecne nesprávneho rozhodnutia ako aj v záujme zabezpečenia základného práva na dobrú správu vecí verejných a účinný prostriedok nápravy vo veciach životného prostredia týmto uplatňujeme toto odvolanie ako opravný prostriedok smerujúci k zabezpečeniu nápravy. Podľa §59 ods.1 Správneho poriadku odvolací orgán preskúma napadnuté rozhodnutie v celom rozsahu; ak je to nevyhnutné, doterajšie konanie doplní, prípadne zistené vady odstráni. Vzhľadom na konštatované pochybenia v stavebnom konaní žiadame, aby odvolací orgán napadnuté rozhodnutie zrušil a vrátil na nové konanie podľa §59 ods.3 správneho poriadku.

• Toto vyjadrenie a spôsob ako ho úrad zohľadnil žiadame uviesť v rozhodnutí. • S podkladmi rozhodnutia žiadame byť oboznámení pred samotným vydaním rozhodnutia a následne sa k nim podľa §33 ods.2 Správneho poriadku vyjadríme. • Rozhodnutie ako aj ostatné písomnosti žiadame doručovať v zmysle §25a Správneho poriadku do elektronickej schránky nášho združenia na ústrednom portáli verejnej správy *slovensko.sk*; listiny v papierovej forme nezasielať. • Toto podanie písomne potvrdíme podľa §19 ods.1 Správneho poriadku cestou elektronickej podateľne na ústrednom portáli verejnej správy *slovensko.sk*.
• **Zásady Integrity konania ZDS**: https://enviroportal.org/portfolio-items/zasady-integrity-konania-zds/
• **Environmentálne princípy činnosti ZDS**: https://enviroportal.org/portfolio-items/environmentalne-principy-cinnosti-zds/

ZDS je inštitúciou, ktorá zasvätila svoju činnosť dôslednej ochrane životného prostredia a jeho neustáleho zlepšovania. Snaží sa o faktické zlepšovanie životného prostredia komunikáciou a osvetou medzi všetkými, kto do neho zasahuje ale zasadzuje sa aj o právnu ochranu životného prostredia účasťou v povoľovacích konaniach pričom v tejto oblasti predseda ZDS študuje právo a súčasne vykonáva aplikovaný výskum (https://opac.crzp.sk/?fn=detailBiblioForm&sid=FD287398550734C849BF16BBBA89). ZDS sa snaží, aby úrady rozhodovali tak, že ďalší socio-ekonomický rozvoj je v symbióze s rozvojom a ochranou životného prostredia, čím sa snaží o Zelenú transformáciu Slovenska ako súčasti európskej Zelenej transformácie (https://ec.europa.eu/reform-support/what-we-do/green-transition_sk) a to výlučne prostredníctvom budovania materiálneho právneho štátu v tejto oblasti. ZDS je bez politickej afiliácie a nemá žiadnu politickú agendu. ZDS má za to, že životné prostredie patrí všetkým a záujem na jeho zlepšovaní si nikto nemôže privlastňovať a to ani biznisovo ale ani politicky. Životné prostredie patrí všetkým ľuďom bez rozdielu a záujem na jeho zlepšovaní je právom a zodpovednosťou každého a všetkých.

S pozdravom,
--

Združenie domových samospráv | Marcel Slávik
sídlo: Rovniankova 14 | P.O.BOX 218 | 851 02 Bratislava
office: Námestie SNP 13/B | 841 01 Bratislava
+421 907 901 676
www.samospravydomov.org
www.enviroportal.org
www.climaterealityproject.com

Potvrdenie o odoslaní podania

KÓPIA

Odosielateľ a prijímateľ

Odosielateľ	ico://sk/31820174
Názov odosielateľa	Združenie domových samospráv, o.z.
Identifikátor odosielateľa	31820174
Prijímateľ	ico://sk/00151866_10244
Názov prijímateľa	Okresný úrad Rožňava
Identifikátor prijímateľa	00151866

Odoslaná správa

Identifikátor správy	11c4bd77-cbeb-4aae-bfc9-ce5e8adc70fb
Predmet správy	Všeobecná agenda
Značka odosielateľa	
Značka prijímateľa	
Dátum a čas prijatia	09.09.2024 23:32

KÓPIA

Výsledok informatívneho overenia podpisov a pečatí v elektronickej správe

Typ výsledku informatívneho overenia: Úplné

Informácie o overovanej správe

Predmet správy: Všeobecná agenda
Odosielateľ: ico://sk/31820174
Identifikátor správy: 11c4bd77-cbeb-4aae-bfc9-ce5e8adc70fb

Informácie o podpisoch a pečatiach v správe v objekte:

Vseobecna_agenda.asice

Podpísal/a: CN=Marcel Slávik, GIVENNAME=Marcel, SURNAME=Slávik, L=Bratislava-Petržalka, C=SK, SERIALNUMBER=PNOSK-7802207083
Platnosť: Platná
Legislatívny typ: Kvalifikovaný elektronický podpis alebo pečať

Dátum a čas kvalifikovanej časovej pečiatky (UTC): 07.09.2024 10:15

Podpísané dokumenty

- Vseobecna_agenda.xml

Detaily podpisu

Dátum a čas overenia (UTC):	09.09.2024 21:33
Deklarovaný dátum a čas podpisu (UTC):	07.09.2024 10:15
Vydavateľ certifikátu:	C=SK, L=Bratislava, 2.5.4.97=NTRSK-35975946, O=Disig a.s., CN=SVK eID ACA2
Sériové číslo certifikátu:	30901652697172458722312

Informácie o podpisoch a pečatiach v správe v objekte:

OU-RV-OSZP-2024007800-015 (EIA VN v lokalite Železnička).asice

Podpísal/a: CN=Marcel Slávik, GIVENNAME=Marcel, SURNAME=Slávik, L=Bratislava-Petržalka, C=SK, SERIALNUMBER=PNOSK-7802207083
Platnosť: Platná
Legislatívny typ: Kvalifikovaný elektronický podpis alebo pečať

Dátum a čas kvalifikovanej časovej pečiatky (UTC): 07.09.2024 10:17

Podpísané dokumenty

- OU-RV-OSZP-2024007800-015 (EIA VN v lokalite Železnička).pdf

KÓPIA

Detaily podpisu

Dátum a čas overenia (UTC):	09.09.2024 21:33
Deklarovaný dátum a čas podpisu (UTC):	07.09.2024 10:16
Vydavateľ certifikátu:	C=SK, L=Bratislava, 2.5.4.97=NTRSK-35975946, O=Disig a.s., CN=SVK eID ACA2
Sériové číslo certifikátu:	30901652697172458722312

Informácie o podpisoch a pečatiach v správe v objekte:

OU-RV-OSZP-2024007801-015 (EIA VN v lokalite Bučina).asice

Podpísal/a:	CN=Marcel Slávik, GIVENNAME=Marcel, SURNAME=Slávik, L=Bratislava-Petržalka, C=SK, SERIALNUMBER=PNOSK-7802207083
Platnosť:	Platná
Legislatívny typ:	Kvalifikovaný elektronický podpis alebo pečať
Dátum a čas kvalifikovanej časovej pečiatky (UTC):	07.09.2024 10:18

Podpísané dokumenty

- OU-RV-OSZP-2024007801-015 (EIA VN v lokalite Bučina).pdf

Detaily podpisu

Dátum a čas overenia (UTC):	09.09.2024 21:33
Deklarovaný dátum a čas podpisu (UTC):	07.09.2024 10:17
Vydavateľ certifikátu:	C=SK, L=Bratislava, 2.5.4.97=NTRSK-35975946, O=Disig a.s., CN=SVK eID ACA2
Sériové číslo certifikátu:	30901652697172458722312

Služba overenia podpisov a pečatí nie je kvalifikovanou službou validácie kvalifikovaných elektronických podpisov a kvalifikovaných elektronických pečatí v zmysle článku 33 a 40 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 910/2014.

Doručenka

KÓPIA

Odosielateľ a prijímateľ

Odosielateľ	ico://sk/31820174
Prijímateľ	ico://sk/00151866_10244

Informácie o doručovaní

Dátum a čas doručenia	09.09.2024 23:33:55

Doručovaná správa

Identifikátor správy	11c4bd77-cbeb-4aae-bfc9-ce5e8adc70fb

Kontrolný súčet

Kanonikalizácia	http://www.w3.org/TR/2001/REC-xml-c14n-20010315
Typ digitálneho odlačku	http://www.w3.org/2001/04/xmldsig-more#rsa-sha256
Digitálny odtlačok správy	Ha5FydSB+J9+KKYHmBaSEAKI5B6Z8n0wdbpPGP3DOTU=

Prílohy

Príloha

Identifikátor elektronického dokumentu	f2fd3022-175f-4b72-9375-4e28d599c87a

Príloha

Identifikátor elektronického dokumentu	1048177d-7b9f-4c36-8d39-74e29aa3107d

Príloha

Identifikátor elektronického dokumentu	85282638-68ee-4361-a17d-e0a9d83144d0

KÓPIA

Výsledok informatívneho overenia podpisov a pečatí v elektronickej správe

Typ výsledku informatívneho overenia: Predbežné

Informácie o overovanej správe

Predmet správy: Všeobecná agenda
Odosielateľ: ico://sk/31820174
Identifikátor správy: 11c4bd77-cbeb-4aae-bfc9-ce5e8adc70fb

Informácie o podpisoch a pečatiach v správe v objekte:

Vseobecna_agenda.asice

Podpísal/a: CN=Marcel Slávik, GIVENNAME=Marcel, SURNAME=Slávik, L=Bratislava-Petržalka, C=SK, SERIALNUMBER=PNOSK-7802207083
Platnosť: Platná
Legislatívny typ: Kvalifikovaný elektronický podpis alebo pečať

Dátum a čas kvalifikovanej časovej pečiatky (UTC): 07.09.2024 10:15

Podpísané dokumenty

- Vseobecna_agenda.xml

Detaily podpisu

Dátum a čas overenia (UTC):	09.09.2024 21:33
Deklarovaný dátum a čas podpisu (UTC):	07.09.2024 10:15
Vydavateľ certifikátu:	C=SK, L=Bratislava, 2.5.4.97=NTRSK-35975946, O=Disig a.s., CN=SVK eID ACA2
Sériové číslo certifikátu:	30901652697172458722312

Informácie o podpisoch a pečatiach v správe v objekte:

OU-RV-OSZP-2024007800-015 (EIA VN v lokalite Železnička).asice

Podpísal/a: CN=Marcel Slávik, GIVENNAME=Marcel, SURNAME=Slávik, L=Bratislava-Petržalka, C=SK, SERIALNUMBER=PNOSK-7802207083
Platnosť: Platná
Legislatívny typ: Kvalifikovaný elektronický podpis alebo pečať

Dátum a čas kvalifikovanej časovej pečiatky (UTC): 07.09.2024 10:17

Podpísané dokumenty

- OU-RV-OSZP-2024007800-015 (EIA VN v lokalite Železnička).pdf

KÓPIA

Detaily podpisu

Dátum a čas overenia (UTC):	09.09.2024 21:33
Deklarovaný dátum a čas podpisu (UTC):	07.09.2024 10:16
Vydavateľ certifikátu:	C=SK, L=Bratislava, 2.5.4.97=NTRSK-35975946, O=Disig a.s., CN=SVK eID ACA2
Sériové číslo certifikátu:	30901652697172458722312

Informácie o podpisoch a pečatiach v správe v objekte:

OU-RV-OSZP-2024007801-015 (EIA VN v lokalite Bučina).asice

Podpísal/a:	CN=Marcel Slávik, GIVENNAME=Marcel, SURNAME=Slávik, L=Bratislava-Petržalka, C=SK, SERIALNUMBER=PNOSK-7802207083
Platnosť:	Platná
Legislatívny typ:	Kvalifikovaný elektronický podpis alebo pečať
Dátum a čas kvalifikovanej časovej pečiatky (UTC):	07.09.2024 10:18

Podpísané dokumenty

- OU-RV-OSZP-2024007801-015 (EIA VN v lokalite Bučina).pdf

Detaily podpisu

Dátum a čas overenia (UTC):	09.09.2024 21:33
Deklarovaný dátum a čas podpisu (UTC):	07.09.2024 10:17
Vydavateľ certifikátu:	C=SK, L=Bratislava, 2.5.4.97=NTRSK-35975946, O=Disig a.s., CN=SVK eID ACA2
Sériové číslo certifikátu:	30901652697172458722312

Služba overenia podpisov a pečatí nie je kvalifikovanou službou validácie kvalifikovaných elektronických podpisov a kvalifikovaných elektronických pečatí v zmysle článku 33 a 40 Nariadenia Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 910/2014.